

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

JOOST VAN DEN VONDEL

der dichtenen vorst, wiens sterfdag vóór 250 jaren wij thans herdenken, zij hier afgebeeld op 84-jarigen leeftijd, naar een oude kopergravure.

BIJ VONDELS EEUWGETIJ

ouderdom, vertoefd heeft. De stad, die hij met alle warmte van zijn vurig brandende ziel heeft liefgehad en die hij met zijn gouden pen bezongen heeft als niemand ooit, noch voor, noch na hem, dat vermocht. De stad, die aan een heerlijke schoonheid een schier onbegrensde macht toen paarde, die wetten stellen kon aan Oost en West, en door haar handel de wereldmarkt beheerschte. Met rechtmatigen trots mocht Vondel van haar zingen

*„Aan d' Amstel en aan het Y, daar doet zich
heerlijk open
Zij, die als Keizerin, de kroon draagt van Europe”*

Inderdaad, het Amsterdam van die dagen mocht fier de keizerskroon dragen, die Maximiliaan haar eens geschonken had.

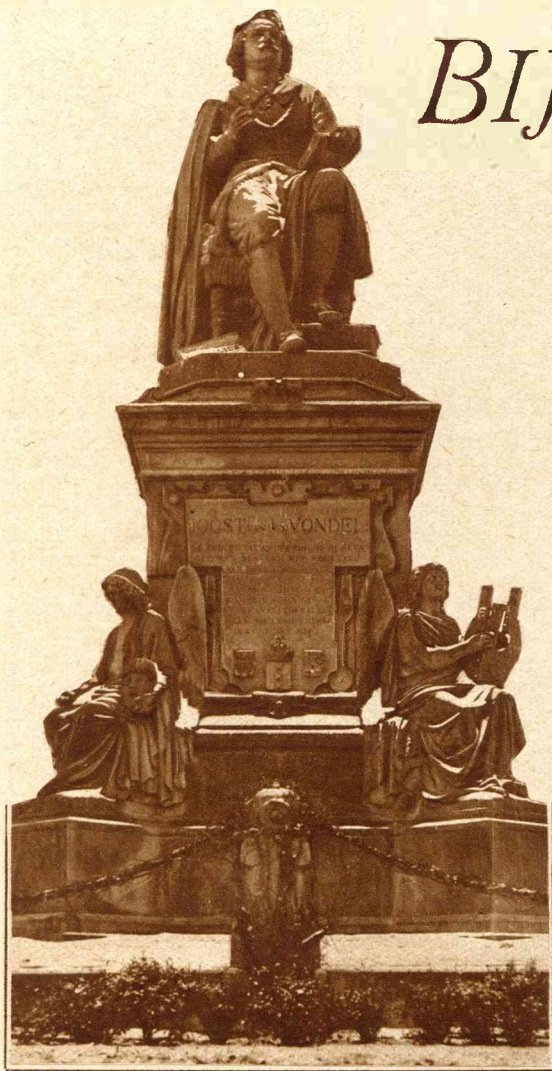
Onder een uitermate gunstig gesternte moet Vondel geboren zijn, dat hij zijn aardschen wandel juist heeft volbracht in het verloop van de gouden eeuw, die hem in de rijke koopmansstad een kring van vrienden vinden deed, zoo uitgebreid als hoogbegaafd. Want naast de commercieele welvaart was er een bloei van kunst en wetenschap als nimmer waargenomen. Het was ook de eeuw van Rembrandt. En.... den pols-

slag van dien tijd vinden we toch nergens zoo goed bewaard als in het werk van Vondel, waarin de geschiedenis d' wereld en de wereld was welhaast synoniem met Amsterdam — zoo helder en klaar zich weerspiegelt.

Want juist door de veelzijdigheid van zijn rijken geest vond Vondel in het algemeen mensche-lijke de stof voor zijn gedichten, maar ook bouwde hij uit de schatten van zijn diepe kennis het machtigst drama op. Naast gelegheidsverzen op geboorte en huwelijk een „Lucifer” en een „Adam in Ballingschap”. Evenwel, het is hier niet de aangewezen plaats, den aard van Vondels werken te bespreken, hoe verlokkelijk dat ook moge zijn door de nooit verbleekende schoonheid, die er van uitstraalt. Laat mij liever een en ander over Vondels levensgang vertellen.

* *

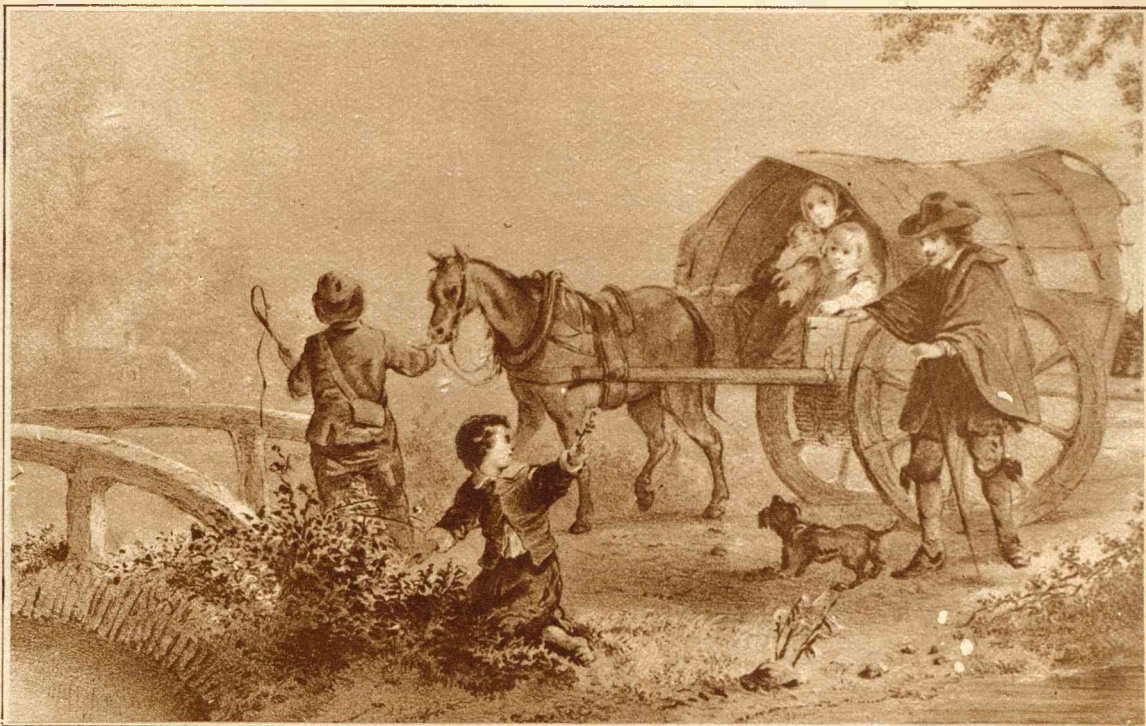
Als tweede kind van zijn ouders Joost en Sara werd hij geboren den 17den November 1587, te Keulen, in het huis, „Zur Fyolen” (in de viool) genoemd, gelegen in de Grosze Witschgasse, waarin thans een gevelsteen dit roemrijk feit vermeldt. Zijn vader was van Antwerpen, om redenen van godsdienstigen aard, naar Keulen uitgeweken. Maar ook daar kon hij geen rust

HET STANDBEELD VAN VONDEL in het Vondelpark te Amsterdam, aldaar opgericht in het jaar 1867.

Amsterdam, ja, gansch het land maakt zich thans op, den „Vorst zijner dichters” te herdenken bij diens 250sten sterfdag. Den 5den Februari a.s. is het twee en een halve eeuw geleden, dat Joost van den Vondel op één en negentigjarigen leeftijd zijn moede oogen sloot voor immer, het rijk begenadigd hoofd voor den eeuwigten slaap ter ruste legde. Bij de herdenking van het heengaan van dezen groote onder de grooten willen ook wij op deze plaats eerbiedig hulde brengen aan zijn roemrijke nagedachtenis en, zij 't dan ook in het kort en zeer globaal, zijn welbesteed en uiterst vruchtbaar leven aan het geestesoog van onze lezers laten voorbijgaan.

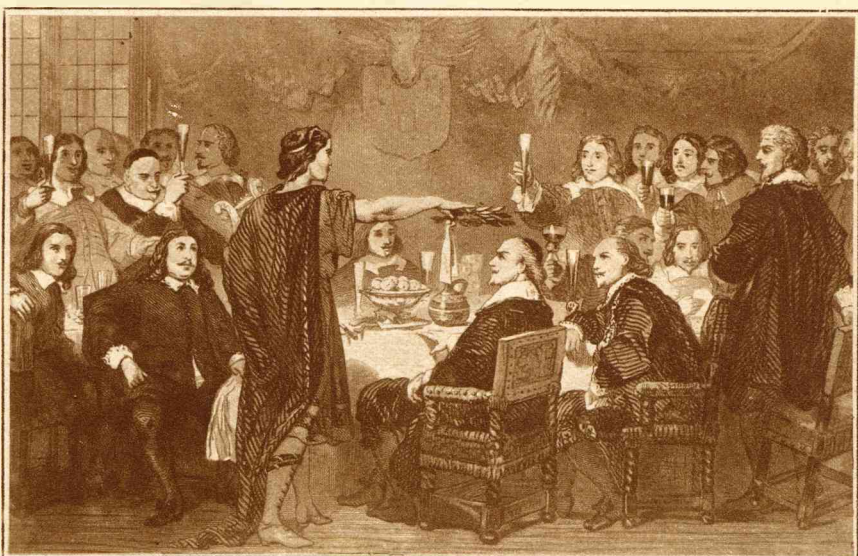
Het is vooral de Amstelstad, die met een zeer erkentelijk gemoed nu wierook branden gaat voor Vondels beeltenis, want was hij niet met hart en ziel verkleefd aan deze stad, waar hij van zijn tiende jaar tot aan zijn dood, op zoo hoogen

DE AANKOMST VAN HET VONDEL-GEZIN IN NEDERLAND naar een lithografie, geteekend door H. ten Kate. Vader Vondel loopt naast den reiswagen, waarin Moeder met eenige kinderen heeft plaats genomen. Kleine Joost, toen een knaapje van een jaar of negen, plukt zorgeloos bloemen langs den weg.

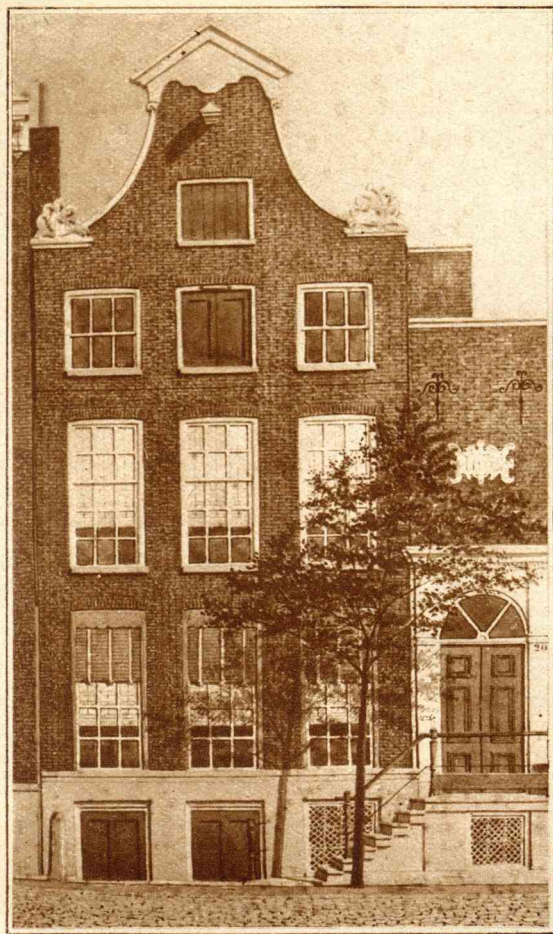

DE GRIJZE VONDEL NEEMT AFSCHIED VAN zijn zoon Joost, die naar Indië vertrekt. Het schip ligt zeilree, op den achtergrond ziet men den Schreyerstoren, waarvan de schepen toen vertrokken (naar een teekening van Ch. Rochussen).

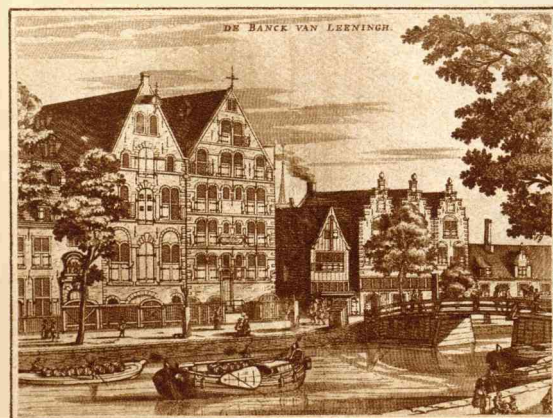
VONDEL OFFICIEEL GEHULDIGD ALS DE GROOTSTE DICHTER in het Sint Lucasgilde, op het jaarfeest van 1653, plaats vindende in de Sint Joris Doelen te Amsterdam, thans de Universiteitsbibliotheek.

vinden en trok, wanneer dat gebeurde, is onbekend, naar Holland. Al te breed had hij het niet, integendeel, het gezin moest zich in den reiswagen, waarmee de tocht gedaan werd, zeer behelpen. In ons land heeft de familie Van den Vondel eerst eenigen tijd te Utrecht gewoond, maar al spoedig kwam men naar Amsterdam afgezakt, waar vader Joost een kousenhandel ging drijven in een perceel aan de Warmoesstraat, waarschijnlijk nu 39 genummerd. De zaken gingen niet al te slecht, zoodat, toen vader ge-

VONDELS STERFHUIS AAN DEN SINGEL TE AMSTERDAM, thans afgebroken. Op deze plaats staat thans de telefooncentrale Noord. Een gevelsteen met de afbeelding van dit huis herinnert nog aan Vondels woning aldaar.

storven was in 1608, Joost bij zijn moeder in den winkel kwam, eerst als hulp, later, in 1610, toen hij met zijn buurmeisje Maayken de Wolff in het huwelijk trad, als compagnon. Aanvankelijk bleef men samenwonen, maar toen er in 1613 een gezinsvermeerdering plaats vond, ging zijn moeder alleen wonen in een huis op de Geldersche kade. Joost was nu alleen aangewezen, de zaak te drijven, hetgeen hem niet al te slecht schijnt afgegaan te zijn. Want zijn levensomstandigheden werden ruimer, hij zag zelfs kans, een klein kapitaaltje op zij te leggen, maar het geluk was niet bestedig. Zijn dochter Saartje ontviel hem door den dood, ook Constantijntje, zijn zoon, op wien hij dat allerschoonste lijkgedicht gemaakt heeft. En tot overmaat van ramp bleven de geldelijke verliezen niet uit, hetgeen wel hoofd-

DE STADSBANK VAN LEENING TE AMSTERDAM, aan den O.Z. Voorburgwal, waar Vondel op zijn ouden dag nog een baantje moest aanvaarden, om in zijn levensonderhoud te voorzien.

EEN SCÈNE UIT DE „GYSBREGHT VAN AEMSTEL” in den nieuwen schouwburg te Amsterdam, bij gelegenheid van welks opening Vondel dit drama schreef.

zakelijk te wijten was aan de slechte behartiging der zaken door zijn zoon Joost, die hem ook in ander opzicht veel verdriet bezorgde en aan wien Vondel wel gedacht heeft, toen hij die prachtige klagende verzen schreef:

*„Ach, de ouders telen het kind en brengen 't groot
met smart,
De kleinen treden op het kleed, de grooten treden
op het hart.”*

De nood steeg zelfs zoo hoog, dat Vondel zich genoodzaakt zag, een baantje als boekhouder aan de Stads Bank van Leening te aanvaarden, om in zijn onderhoud te voorzien. En dat op 71-

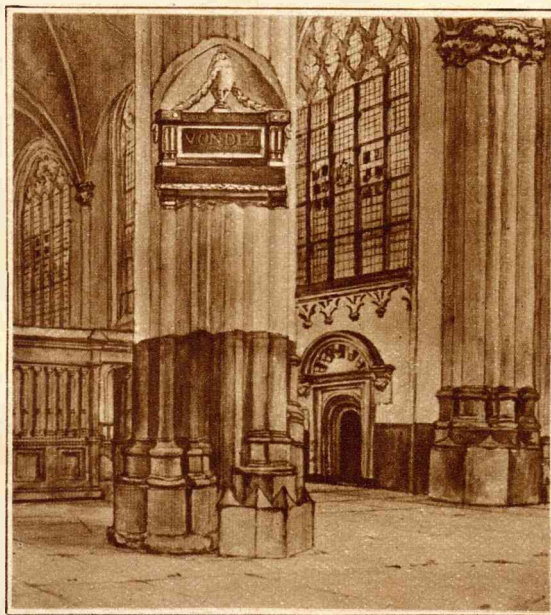
Eindelijk, in den winter van 1679, kwam de dood een einde maken aan het smartvol zielelijden van den grijsaard. Hij had den ouderdom van 91 jaar bereikt. Den 9den Februari is hij begraven in de Nieuwe Kerk te Amsterdam, waar een eenvoudig opschrift zijn graf aanwijst. Maar niet dat, hetwelk hij met humor en een tikje ironie, op zichzelf gemaakt had:

*„Hier leit Vondel zonder rouw,
Hij is gestorven van de kouw.”*

Amsterdam mag zijn grooten zoon, met zijn tijdgenoot Rembrandt een zijner grootste zonen, zeer dankbaar zijn. En het heeft ook den cijs zijner erkentelijkheid betaald door het eenige park met grootsteedsche allure naar hem te noemen en er, hoewel wat verscholen, een standbeeld te plaatsen. Maar grootscher en dieper huldiging blijft toch de traditioneele jaarlijkse opvoering van de „Gysbreght van Aemstel” omstreeks de jaarwisseling, door Vondel voor de opening van den Nieuwen Schouwburg te Amsterdam in Januari 1638 geschreven en in welke inhoud en verzen hij op zoo sublieme wijze heel zijn machtig kunnen, zijn weergaloos dichtersgaven heeft tot uiting gebracht.

Moge Amsterdam, zijn Amsterdam, deze fijngevoelige, telkens terugkerende huldiging voortzetten tot in lengte van dagen! SICCO.

Ik breng hierbij mijn hartelijken dank aan den conservator van het Vondelmuseum, dr. Differe, die zoo welwillend was verscheidene zijner museumstukken ter reproductie af te staan.

DE PLAATS WAAR VONDEL BEGRAVEN LIGT, in de Nieuwe Kerk te Amsterdam, aangeduid door een heel eenvoudig opschrift.

jarigen leeftijd! Tien jaren lang heeft hij dien post bekleed, tot hem, op zijn verzoek, ontslag verleend werd met behoud van jaarwedde. Zijn vrouw was reeds vroeger overleden en zijn geliefde dochter Anna ontviel hem in 1675, zoodat de grijze, afgeleefde man nu als kinderloos weduwnaar achterbleef, daar zijn losbandige zoon Joost op een reis naar Indië ook reeds den dood gevonden had. Kommer, zorgen en huiselijk leed zijn dezen edelen, beminnelijken man niet gespaard gebleven. Zijn troost echter vond hij voor een groot deel in zijn werk; zijn heerlijke werken getuigen er van.

Tegens Woensdag, 8 February, 1679.

U We E. wort gebedenter Begraeffenisse, met

JOOST VONDEL,

Out 92 Jaren.

Woonachtigh op de Cingel, over de Warmoesgracht: Om voor half drien preçijs te zijn in de

NIEUWE KERK.

U E. Naem zal gelezen worden.

HET DOODSBRIEFJE VAN VONDEL, waarmede zijn vrienden ter begrafenis werden uitgenoodigd. Het hier afgebeelde stond op naam van Sybrant de Flinīs. Dit geslacht is het eenige, hetwelk nog vandaag aan den dag voortleeft.

DR. WILLEM ROYAARDS

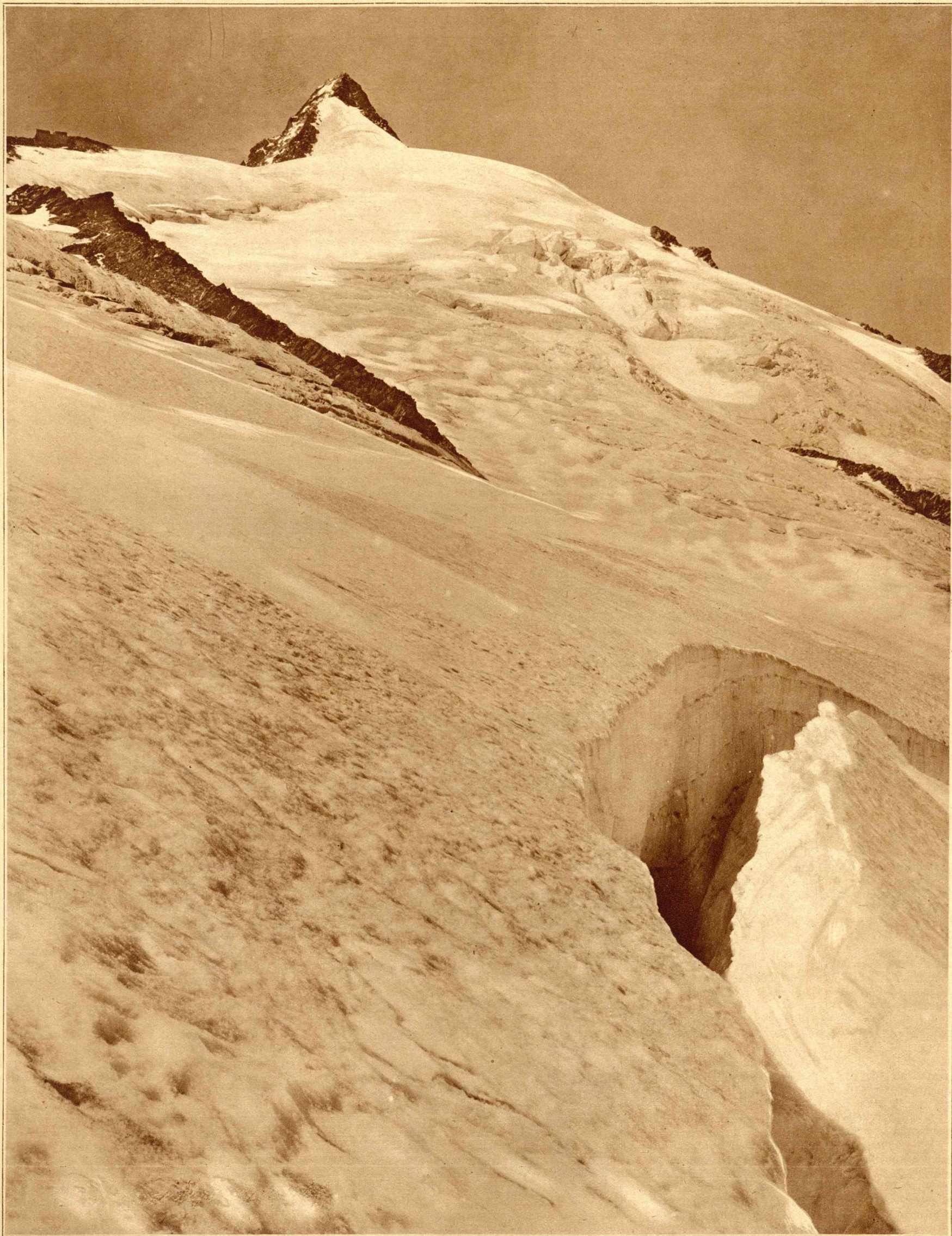
heeft dan toch nog vrij onbermocht den tol aan de natuur moeten betalen. Slechts luttele weken na het heengaan van dien anderen groote, zijn vriend en partner Hubert la Roche, is deze stoere werker, wien het Nederlandsche toneel zoo ontzettend veel verschuldigd is, ons ontvallen. Een smartelijk samentreffen met de herdenking van Vondels sterfdag, die binnen weinige dagen te gebeuren staat. Want aan Vondel had Royaards zijn hart verpand. Wie herinnert zich niet de sublieme vertolkingen van Vondels „Lucifer” en „Adam in Ballingschap” en niet het minst zijn „Gijsbregt”, waardoor deze groote spelleider en speler onzen weergaloosen nationalen dichter zoo dicht bij het volk heeft gebracht? En was niet elke Shakespeare-opvoering een openbaring, een feest voor oor en oogen? Met diepen rouw in het hart staat Amsterdam, de stad van zijn eerste pogen, de stad van zijn triomfen ook, aan de baar van dezen onvergetelijken zwoeager, dien het nooit vergeten kan.

MGR. P. STROOMER
R.K. deken van Amsterdam, is op 64-jarigen leeftijd na een kort ziekbed, overleden. Deken Stroomer was alom bij een ieder, die met hem in aanraking kwam, bemind om zijn groote gaven van hart, zijn eenvoud en bescheidenheid. Hiernaast 'n beeltenis van den ontslapene met hierboven en hieronder een tweetal foto's, tijdens de onder groote belangstelling plaats gehad hebbende begrafenis.

OP HUIZE DOORN is Zondag de 70e verjaardag gevierd van den gewezen Duitschen keizer. Tal van gasten waren voor deze gelegenheid naar het provincieplaatsje overgekomen. Natuurlijk was er ook een klein legerijie fotografen aanwezig om te trachten de gaande en komende voormalige grootheden te „knippen.” Maar de oogst was zeer schraal, ondanks alle pogingen, iets van hun gading te snappen. Hoe 't bij de persfotografen op dezen kouden winterdag toeging, blijkt duidelijk uit bovenstaande foto.

Een prachtige, grootsche aanblik van den Grossglockner

De Geheime Gang onder Fort Pampus

EEN OORSPRONKELIJK HOLLANDSCHE
NOVELLE DOOR HANS DE LA RIVE BOX

De kalmte van haar stem, toen zij hem antwoordde, deed zijn bewondering groter worden.

„U vergist u!” zei zij volmaakt rustig; „Ik ben in het geheel niet bang meer. Ik was dwaas, daar straks. Maar toen ik iemand boven hoorde komen, dacht ik eerst, dat het een der mannen was, waar u mij voor waarschuwde, vanmorgen. Om de waarheid te zeggen, ik zag hen ook... en ik moet eerlijk toegeven, dat ik aan uw waarschuwing heb gedacht.”

Zij zweeg en lachte even. De lucifer wapperde uit en werd weer donker om hen heen. Boy bevochtigde zijn droge lippen en dacht er over na, wat hij nu zou zeggen.

„Het is een eenigszins eigenaardige situatie, waar ik mij in bevind!” vervolgde het meisje. „Ziet u, ik wilde boven eens kijken, maar het gekke is, dat dit plannetje niet zal kunnen doorgaan, hoewel het mij erg spijt.”

„Ik ben hier goed bekend!” stelde hij haar gerust; „Die deur naast u geeft toegang tot een wenteltrap; tien treden en u bent boven. Wacht, laat ik haar even opendoen.”

Hij liep voorzichtig naar de deur, passeerde rakelings het meisje en voelde zich even licht in het hoofd worden, toen een zwak parfum zijn reukorgaan streelde.

„Aan die deur heb ik natuurlijk ook gedacht!” klonk de meisjesstem opnieuw. Maar zij is gesloten.

„Gesloten?” vroeg hij verbaasd, alsof dit zeer onnatuurlijk was.

Hij zag, dat zij knikte. Nu zijn oogen aan den schemer waren gewend, kon hij haar goed zien, het slanke witte figuurtje tegen den donkeren achtergrond.

„Ik moet u iets bekennen!” vervolgde zij lachend, „Het hek was geopend, doch de deur gesloten. Toen ik er vrij hard tegen drukte, sprong zij open, doch ik begreep wel, dat dit kwam, omdat zij van niet al te solide constructie is. Eigenlijk bevinden we ons dus op verboden terrein, en daarom is het logisch, dat deze deur op slot is.”

„Ja, dat vind ik ook!” antwoordde Boy mechanisch, en hij deed vergeefsche pogingen om de bewuste deur open te trekken.

Het meisje ging achter hem staan en hij voelde, hoe zij hem onderzoekend aankeek. Hij wendde zich om en lachte haar een beetje verlegen toe.

„Ik zou mij graag even voorstellen!” zei hij; „Het toeval heeft ons hier samengebracht en ik geloof, dat u niet meer bang voor mij bent. Eigenlijk ben ik, blij dat u die twee ongunstige individuen zelf ook hebt gezien. U kunt nu niet meer twifelen aan mijn goede bedoelingen. Ik heet Boy Vreeman, ben eerste luitenant van de luchtmacht, tot voor kort gedetacheerd bij Soesterberg, en woon in Bilthoven. Als jongen heb ik in Muiderberg gewoond en daarom kwam ik het plaatsje weer eens opzoeken.”

„Ik logeer hier!” antwoordde ze lachend; „Ik ben de dochter van den Amsterdamschen diamant-handelaar Kloetinghe. Mijn zucht naar avonturen bracht mij voor de poorten van deze oude torenruimte.”

Zij lachten beiden en in het schemerduister vonden zij elkaars handen. Dan zei Boy opgewekt: „Ik geloof, dat er niets anders opzit, juffrouw, dan dat we weer afdalen. Het panorama zullen we beneden moeten zien. In ieder geval heb ik hier een nieuwen, zeer modernen uitkijktoren ontdekt, die iets verder staat.”

„Ben ik al lang op geweest!” zei ze; „Maar het romantische, begrijpt u!”

Hij wendde zich om en liep naar de deur, die dichtgevallen was. Een vreemd gevoel van geluk doortrilde hem, toen een klein handje zich vastgreep aan zijn schouder, bij wijze van steun in het donker. Doch juist toen hij zijn hand op den ouderwetschen knop wilde leggen, stommelden voetstappen naar boven en klonk een ruwe stem:

„Hou je touwen klaar, Freek — Het vogeltje is niet alleen in de kooi, die vreemde sinjeur is haar achterna...”

Boy wendde zich schielijk naar het meisje om en

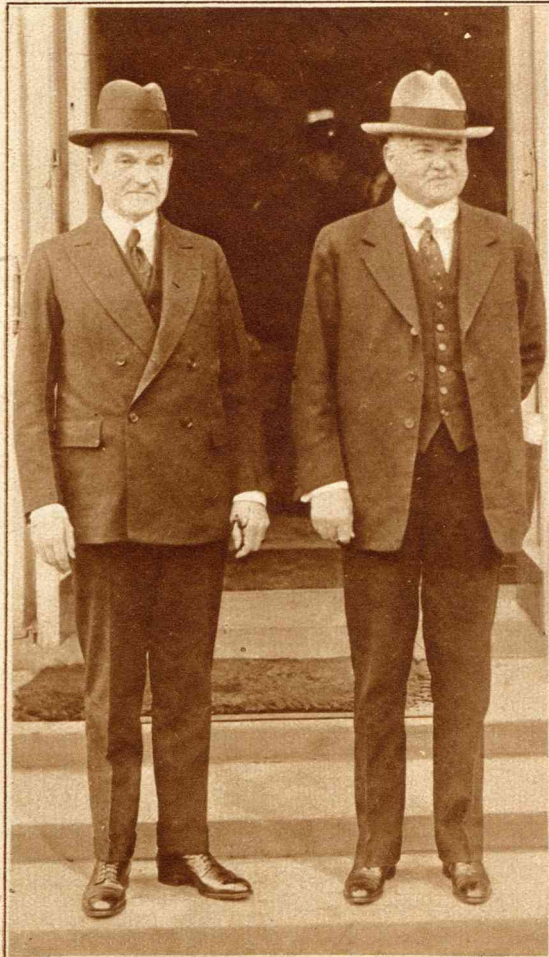
zwijgend keken zij elkaar even aan. De voetstappen naderden snel; enkele vloeken bereikten hun ooren.

„Die mannen... God...” stamelde het meisje. Boy greep haar handen en drukte ze bemoedigend. „Achteruit, vlug daar tegen de muur...” fluisterde hij en voor zichtig duwde hij haar tegen den wand in de schaduw. Hij bleef in het midden staan en besepte plotseling den ernstigen toestand. Dat deze mannen iets voor hadden met het meisje, was zoo goed als zeker. Dat zijn aanwezigheid hen in hun voorgenomen plan dwarsboomde, was ook duidelijk. Hoe in dezen modernen tijd op een eenvoudige plaats als Muiderberg een misdaad of aanslag of zooiets mogelijk was, kon hij zich niet voorstellen. In ieder geval had het toeval hem bij haar gebracht, en wanneer de kerels werkelijk iets in den zin hadden zou hij haar verdedigen tot het uiterste. Doch slechts zijn gespierde vuisten had hij tot zijn beschikking, daar geen revolver, zelfs geen mes in zijn bezit was. Wie had ooit kunnen denken, dat hij zoo iets noodig zou hebben, op een doodgewoon tochtje naar het vriendelijke, stille Muiderberg?

Plotseling hielden de voetstappen op en duidelijk konk een andere stem:

„Ze zijn op de vliering, Kees. De deur naar boven heb ik afgedraaid. Hou je wapen bij de hand!”

Dadelijk daarop werd de deur met een ruk naar binnen opengegooit. In de flauw verlichte opening stond de gestalte van een reusachtigen man, en iets blinkends bewoog dreigend voor zijn borst. Boy begreep dat dit het wapen was, waarover gesproken was, en instinctief schoof hij zich voor het meisje. Op hetzelfde oogenblik werd hij verblind door het schelle licht uit een zaklantaarn. Een zwaar voorwerp trof hem boven het oor, zoodat hij wankelde en struikelde. Nog voordat hij iets had kunnen doen, om het meisje te verdedigen, kreeg hij een tweeden slag, nu boven het rechteroog, die hem neerverde als een blok.

DE GAANDE EN DE KOMENDE MAN.

Calvin Coolidge, de huidige president der Vereenigde Staten, poseert naast zijn toekomstigen opvolger Herbert Hoover op de trappen van het Witte Huis te Washington voor den fotograaf.

Enkele minuten later kwam hij **No. 2** door een felle pijn in het voorhoofd bij. Nog steeds was het vertrekje hel verlicht. Hij probeerde op te staan, doch voelde, dat zijn handen en beenen stevig vastgeknoot waren. Met veel moeite kon hij zich op zijn andere zijde wentelen en plotseling herinnerde hij zich alles weer. Een meter van hem af lag het meisje op den grond. Waarschijnlijk was zij flauw gevallen, of neergeslagen, want zij was niet geboeid. Een vieze dot van lappen was gedeeltelijk in het kleine, nu wijd geopende mondje geduwd en het leuke krulhaar hing wanordelijk over slapen en voorhoofd. Boy begreep den werkelijken toestand maar al te goed en diep in zijn keel gromde het van woede en wraak. Hij was echter geheel machteloos en toen hij probeeren wilde, in haar richting te schuiven, om desnoods met zijn handen de prop uit haar mond te trekken, kreeg hij een gemeenen trap in zijn rug, wat hem duidelijk maakte, dat de mannen nog boven waren.

De zaklantaarn dwaalde even door het vertrekje en even wisselden de mannen enkele woorden:

„De boot klaar, Kees?”

„Ja Freek!”

„Wat zullen we met dien kerel doen?”

„Laten liggen?”

„Te gevaarlijk!”

„Meenemen?”

„Gaaf dat, zou de boot niet te klein zijn?”

„Ben je bed... Dan vouwen we hem op in het vooronder!”

De man lachte vals en stak een sigaar op. Bij het licht van de lucifer zag Boy een glimp van hun gemeene tronie's. Onmiddellijk herkende hij de twee mannen, die hij reeds eerder op het strand had gezien. Een verschrikkelijken angst voor het jonge meisje, dat zoo plotseling in hun wreede handen gevallen was, maakte zich van hem meester. Wat wilden zij van haar? Wat hadden zij met haar voor? Was hun plan vooruit beraamd en was dit in verband met het feit, dat zij de dochter was van een bekenden Amsterdamschen diamanthandelaar? Hij dacht zich suf, doch was een en al aandacht toen de beide kerels zich over het meisje heenbogen en haar ruw optilden. Het ovale gezichtje viel slap opzij en willoos lag het slanke lichaam in hun armen. Vervolgens trok een der kerels de deur open, die naar de trap naar beneden toegang gaf en na de zaklantaarn aan zijn jas te hebben gehangen nam hij het meisje als een zak over zijn schouder en begon hij fluitend de trap af te dalen. Zijn brute onverschilligheid en ruwheid deed Boy's bloed koken en schor schreeuwde hij:

„Ellendelingen, ik zal jullie wel krijgen. Weet, dat je een officier voor je hebt!” De kerel kwam even later weer boven en liet het licht op zijn slachtoffer schijnen. — „Kop houden!” vloekte de grootste der mannen; „Neem hem op, maat!”

Zij grepen hem stevig vast en daar Boy begreep, dat schoppen en trappen toch niet zou helpen, liet hij hen begaan. Zoolang zij hem in gezelschap van het meisje lieten, liet zijn eigen toestand hem vrij koud.

Zij droegen hem op hun sterke schouders naar beneden en geen vijf minuten later werd hij met een vloek in het vooronder van een kleine motorboot gesmaakt. Trillend van woede bleef hij daar liggen, en kon hij zien, hoe zij het meisje vervolgens gingen halen en haar een meter van hem af op enkele kus-sens neerlegden. Het strand was geheel verlaten en zelfs in de café's op den boulevard was geen mensch te zien. Spoedig bracht een der mannen de motor op gang en terwijl Boy tot de overtuiging kwam, dat het water hier wat dieper was dan op elke andere plek bij het strand, begon het bootje, dat weinig diepgang had, langzaam zeewaarts te varen. Telkens schuurde de bodem langs het strand doch een krachtigen afzet met een riem deed het over deze hinderpalen heenkomen.

Toen zij een paar honderd meter ver in zee waren wierp de man de roeispaan neer en knielde hij naast het meisje. Hij trok de prop uit haar mond en haalde een klein fleschje uit zijn binnenzak. Enkele druppels liet hij tusschen haar bloedeloze lippen vallen

en na enkele oogenblikken kwam er leven in het slappe lichaam.

Boy Vreeman voelde langzamerhand zijn krachten terugkomen en zijn hoofdpijn verminderden. Hij slaagde er in zich ongemerkt iets op te richten en tot zijn schrik zag hij, dat de motorboot reeds een flink eind van het strand verwijderd was. De man aan het stuurrad liet haar langzaam een bocht maken, zoodat zij met een flinke vaart in de richting van Muiden voeren.

De jonge officier liet zich stil zakken en begon te onderzoeken, hoe sterk zijn boeien waren. Slechts enkele sterke touwen waren om hem heen gewikkeld, doch dit was met zoo'n kennis gedaan, dat hij zeker uren noodig zou hebben, om zich vrij te maken. Toen hij hiervan overtuigd was, schrok hij op door het angstige stemmetje van het meisje, dat uit haar bewusteloosheid ontwaakt was.

Zij richtte zich met behulp vanden man, die haar nieuw leven had ingeblazen, een weinig op en staarde met groote, angstige oogen om zich heen. Daar zij met haar rug naar Boy zat, kon zij hem niet zien. Doch Boy volgde elke beweging van haar en hij zag hoe zij zich langzamerhand alles herinnerde, wat er met haar gebeurd was. Want plotseling wendde zij zich om en keek hem zwijgend aan.

„U ook...?“ vroeg zij toonloos; de beide mannen negeerende.

„Zooals u ziet!“ antwoordde hij beleefd; „Het schijnt mejuffrouw, dat men ons wil ontvoeren.“

Zij zuchtte diep en wierp een schichtigen blik om zich heen. Toen zij snel in de verte het strand zag, dat langzamerhand verwaasde, scheen zij alles tot in de finesses te doorzien en te begrijpen.

„Wat willen jullie eigenlijk met ons?“ vroeg zij trots aan een der mannen, die met elkaar zaten te fluisteren. Doch Boy gaf haar een teeken, dat zij moest zwijgen. Hij sloot vervolgens de oogen en liet zich zuchtend neervallen.

Het meisje staarde hem vol medelijden aan en toen zij zijn blauw geaderde handen zag, die begonnen op te zwellen door de koorden, wendde zij zich vol afschuw af. Zij bedekte het gezichtje met de kleine handen en bleef langen tijd in gedachten verzonken zitten.

Kort daarop richtte Boy zich opnieuw wat omhoog, daar de mannen met 't stuurwiel manouvreerden en hun doel bereikt schenen te hebben. Doch nog voordat hij een blik overboord kon werpen, had een der kerels reeds een doek over zijn hoofd geworpen, en deze handig vastgeknoopt. Met zijn laatste krachten probeerde hij zich te verzetten, doch een duizeling deed hem machteloos neervallen.

Een gezoem begon irriterend in zijn ooren te dreunen en voor zijn oogen kwamen roode vlekken met lange zwarte strepen. Hij had nog de gewaarwording, dat het bootje tegen iets aanstootte en zakte weg in een toestand van totale verdooving.

Toen hij wakker werd, voelde hij een kleine, ijskoude hand, die regelmatig over zijn slapen wreef. Na enkele seconden was hij klaar wakker en slaagde hij er in om zich heen te kijken. Doch een kalme meisjesstem beval hem, stil te blijven liggen, en slechts te luisteren.

„Bent u in staat om ieder woord van mij te volgen?“ vroeg zij zacht.

„Ja!“ zei hij fluisterend; „Vertelt u mij in vredesnaam waar wij zijn en hoe lang wij hier ongeveer zijn. Het laatste wat ik mij herinner is, dat wij in een moterbootje lagen.“

„Een der kerels verdoofde u met een waarschijnlijk chloroform gedrenkte lap!“ vertelde zij even zacht; „Men droeg u aan land en ik moest volgen. Ik weet niet hoe het hier heet, doch het is 'n soort van vesting. Ik zag ten minste betonnen gebouwen, die tot vlak bij de zee kwamen. Ik denk, dat dit een eilandje is, en een heel klein. Heel in de verte zag ik land en een soort kasteel met wat huisjes.“

„Is dit een kamer?“ vroeg hij, en opnieuw probeerde hij op te komen.

„Nee...“ aarzelde zij, met iets moedeloos in haar stem: „We zijn in een stikdonker vertrek met 'n har-

COOLIDGE OP JACHT.

Gezeten op een holderdebolderwagen, op een ruwhouten plank, keert Amerika's hoogste magistraat terug van een jacht-partij, op het landgoed van een zijner vrienden gehouden. Het geschoten wild ligt zielloos uitgestrekt naast den koetsier zijner equipage, een rasechten negerboy.

den kouden bodem en een ronden wand. Ik ben al voorzichtig op verkenning uit geweest. Het lijkt wel op een ronde gevangnis, alleen is hier geen venstertje of zoo iets. Zelfs de deur sluit zoo goed, dat ik ternauwernood de naden kon voelen.“

„Is hier geen stoel of tafel?“ vroeg hij weer. Een drukkend gevoel op zijn voorhoofd liet hem slechts toe, langzaam en moeilijk te spreken.

„Niets!“ antwoordde zij na enkele oogenblikken. „Er is zelfs geen water, en dit vind ik het vreeslijkste juist, want u zult wel omkomen van den dorst is het niet?“

„Ik ben zoo moe;“ klaagde hij zacht, als een kind. „Ik heb ook dorst; die chloroform heeft mij nog te pakken, juffrouw. Let u als 't u blijft niet op mijn woorden, als ik iets gek zeg, misschien. Maar het klopt zoo in mijn hoofd, alsof het barsten zou...“ Zei u niet, dat dit op een vesting leek?“

„Ja!“ antwoordde zij resoluut.

„Ik hen een goeden vriend;“ vervolgde hij, telkens van het een op het ander overspringend „die vriend is opzichter van fortificatiën, begrijpt u!“

„Oh!“ zei ze langzaam, met iets nietbegrijpends in haar stem.

„Dat is een rang in het leger!“ legde hij moeilijk uit. „En die vriend heeft mij eens een eilandje laten zien in de Zuiderzee.“

„Dit wellicht?“ vroeg zij hoopvol. Hij probeerde haar gezichtje te zien, omdat hij voelde, dat zij niet meer zoo angstig keek, doch de duisternis bellette het hem.

„Ja!“ zei hij, wat kalmer; „Dat zal dit eilandje zijn. We gingen met een bootje uit Weesp, de Vecht af, en toen kwamen we in Muiden. Daar stapten we over op een klein stoombootje, dat vervolgens de haven van Muiden uitvoer en zeewaarts ging. We kwamen toen op Pampus, juffrouw.“

„Pampus?“ zei ze plotseling; „Natuurlijk, dit is Pampus, de militaire vesting.“

„Dit is beslist Pampus!“ onderstelde hij; „Dat kasteel, dat u hebt gezien, is dus het Muiderstot en het plaatsje is Muiden. We hebben dus langs de kust gevaren van Muiderberg naar Pampus... Wel, ik vermoed dat we in handen zijn gevallen van een paar handige schavuiten. Het was natuurlijk om u te doen, maar omdat ik hun in den weg kwam, hebben ze mij ook maar meegenomen.“ En na enkele minuten vervolgde hij, zich sterker voelende: „Legt u uw hand nog wat op mijn voorhoofd, als u wilt. Over een kwartiertje kan ik dan opstaan en pogingen doen om hier uit te breken.“

Zooals ik u zei, ken ik het eilandje vrij goed. Ik vermoed, dat wij hier in een zoogenaamden uitlooper zitten, welke onder de bodem der zee is gebouwd en naast het eilandje. In deze gangen, die dus overspoeld worden door het zeewater, bevinden zich de talrijke munitiebergplaatsen voor de vesting. In ieder geval bezit ik nog mijn lucifers... ten minste...“ Hij wreef zijn pijnlijke polsen en kwam nu pas tot de ontdekking, dat zijn boeien verwijderd waren. Dan schoof hij zijn hand in zijn broekzak en haalde er een doosje lucifers uit. Voorzichtig liet hij hen op zijn hand vallen en telde ze vlug.

„Ik heb er nog achttien!“ vertelde hij haar fluisterend. „Achttien lucifers, juffrouw, dat is niet veel.“

„Laten we er zuinig mee zijn!“ ried zij hem aan; „We zullen ze noodig hebben. Eerlijk gezegd verwondert het mij, dat u dat doosje nog kon vinden, want de grootste der kerels heeft u grondig gefouilleerd.“

Zij hoorde, hoe hij haastig zijn kleeren betastte

en dan zachtjes vloekte. Toen streek hij een lucifer aan en richtte zich op. Zij ondersteunde hem krachtig en voelde hoe zijn lichaam tegen haar arm trilde.

„Ik heb het flink te pakken;“ lachte hij verlegen, doch zij lette niet op zijn woorden, maar volgde hem naar den ronden cementen wand. Juist toen het vlammetje uitdoofde, klonken doffe voetstappen in hun nabijheid.

„Daar zijn ze!“ waarschuwde het meisje fluisterend. „Laten we alles in het werk stellen, om zoo lang mogelijk bij elkaar te blijven, mijnheer Vreeman!“

„Dat belooft ik u!“ antwoordde hij grimmig; „Maar ik zou eerst wel willen weten, waarom die schurken ons niet dadelijk elk in een aparte ruimte hebben gestopt!“

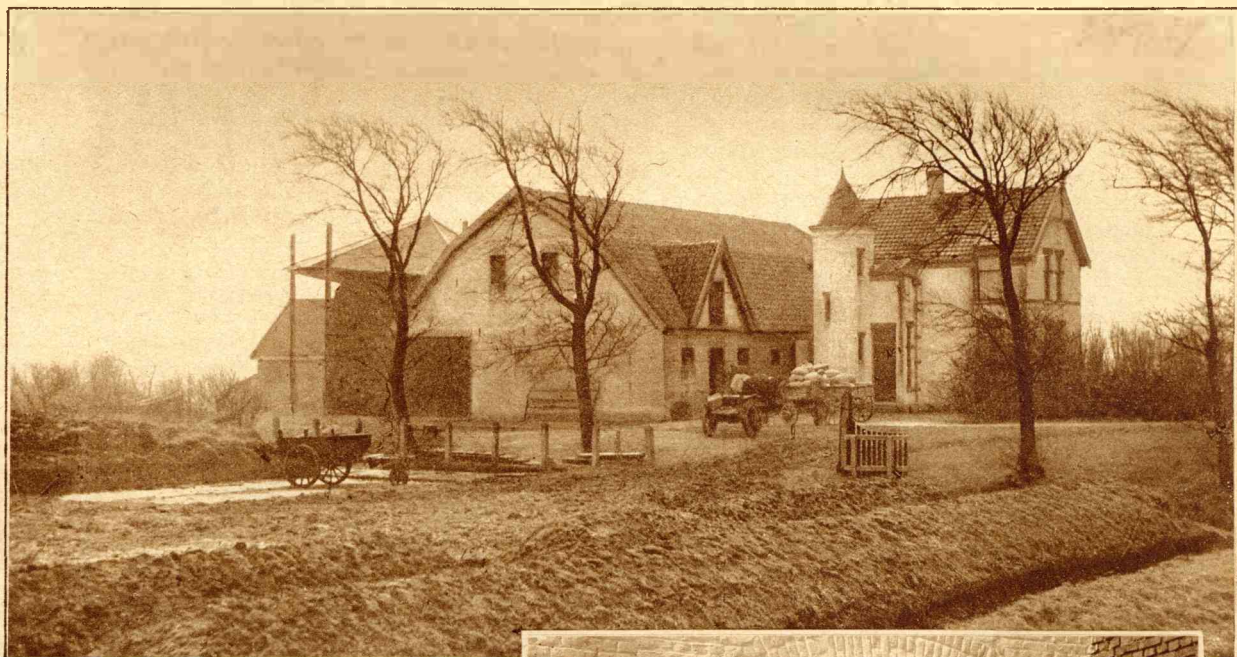
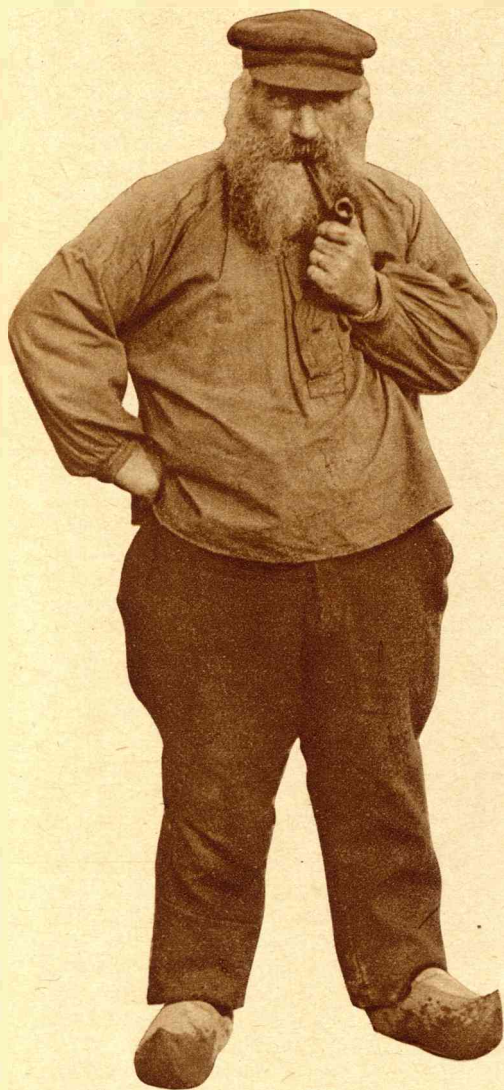
Er knarste een sleutel en plotseling gulpte een streep electrisch licht naar binnen. De zaklantaarn werd op hen gericht en een kalme stem beval: „Blijft daar staan, zoolang; ik moet u spreken. Probeer mij niet neer te slaan of zoo iets, want het zou u niet baten. Eerstens is de deur al weer goed dicht en ten tweede staat een collega achter mij met een revolver.“

„Schurk!“ barstte Boy uit, doch een zachte druk tegen zijn arm van zijn mede-slachtoffer weerhield hem, op den man aan te vliegen. Deze praatte even met den onzichtbaren collega en vervolgens schoof hij een klein tafeltje tusschen de twee gevangenen en hem.

Hij gaf zijn lantaarn aan den ander over, zoodat het licht de halve ruimte verlichtte en met 'n bijna vriendelijke stem vervolgde hij kalm: „Die vraag van u, mijnheer, kan ik wel dadelijk beantwoorden. We beschikken slechts over deze enkele kamer en omdat we u niet dadelijk wilden verdonkeremanen, moesten we u wel als gezelschap bij de jonge dame stoppen. U ziet er vrij goed uit na dat narcose-zaakje.“

(Wordt voortgezet)

Op het Platteland

IN DE STILLE MORGENVROEGTE, wanneer de stedeling nog in de verre gewesten van „Droomland” toeft, is de nijvere landman reeds in de weer. Bij de eerste ochtendschemering, in dit jaargetij zelfs lang voor het aanbreken van den dageraad, is het leven op den buiten ontwaakt. Mensch en dier hebben hun dagtaak hervat, na een verkwikkenden slaap, die hun de kracht voor den dagelijkschen arbeid verschaft heeft — Het grijze waas, dat bij het morgenkrieken over huis en hof gespreid ligt, is prachtig weergegeven op bovenstaande foto.

EEN SCHILDERACHTIG HOEKJE op de boerenhofstede is wel de doorkijk door de inrijpoort op het erf, waar de hoenderbevolking zich met bodemonderzoek onledig houdt.

NA GEDANEN ARBEID is het zoet rusten. Toch was het nog in den ochtendstond, dat we dezen beminnelijken buitenman met zijn decoratieve verschijning betrapten op het behaaglijksmoren van zijn pijp toeback. Maar wie zal dezen veteraan, wien men den afkeer van luiheid en ledigheid wel kan aanzien, een rustigen ouden dag misgunnen?

Onder de steenvruchten zijn het dus de perziken en abrikozen, die men het liefst op 't oosten tegen een muur of schutting

kan planten. Dit is hoofdzakelijk, omdat deze vruchten vroeg bloeien en men ze tegen een muur beter door matten tegen late nachtvorsten kan beschermen, dan wanneer men ze als vrijen boom plant.

Tevens genieten ze meer van de warmte, waardoor ze beter rijp worden, en door ze aan te kunnen binden belooft ze geen kans, dat de vruchten door het heen en weer slingeren van de takken bij winderig weer beschadigen.

Zooals reeds gezegd, dragen de steenvruchten op 't éénjarig hout.

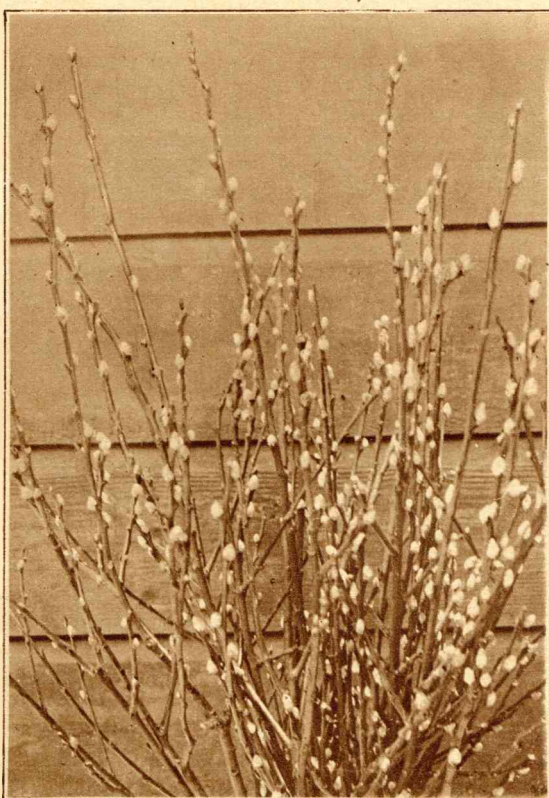
Om dit zoo sterk mogelijk tot ontwikkeling te laten komen, laat men het tijdens den groei eenvoudig groeien zonder het te binden, of zoo men het noemt, laat men den verwilderden groei toe. Vroeg in het voorjaar bindt men dan die jonge takken aan, zonder er aan te snoeien. Alleen verwijdt men het doode hout.

Voor den perzik en vooral den abrikoos kan men een vrij hooge schutting of muur gebruiken, daar zij van nature gaarne de hoogte in gaan, wat zeer in 't belang is voor het vruchtzetten.

Bij het aanbinden vergeet men niet de hoofdtakken flink vast te binden, om te voorkomen, dat deze met storm losraken, vooral als de vruchtzetting heeft plaats gehad of de vruchten reeds eene zekere grootte bereikt hebben.

Wil men dus vruchtboomen in zijn tuin hebben, vooral als de grootte van den tuin het eenigszins toelaat, en na verloop van eenigen tijd met zekerheid daarvan oogsten, dan plant men zooveel mogelijk half- of hoogstam-boomen en geen leiboomen, behalve perziken en abrikozen, terwijl het snoeien zich kan bepalen tot het uitdunnen van takken.

IN DEN HOF

Deze wilg, die overal groeit, vooral wat de grondsoort aangaat, geeft in 't voorjaar een prettig aanzien aan den tuin door zijn zilverschachtige katjes, die tegen de donkere twijgen mooi afsteken. In 't water maken de takken gemakkelijk wortel, waarna ze in den tuin geplant kunnen worden.

Vaak hoort men klagen over het afvallen van jonge vruchtjes. Dit kan het gevolg zijn van verschillende oorzaken, zooals het aangetast zijn door kleine maden, die den wormsteek veroorzaken, langdurige droogte of door het afwerpen van de te vele vruchtjes, die de boom anders toch niet tot vollen wasdom had kunnen brengen.

Het afvallen door aangetast te zijn door kleine maden, die den wormsteek veroorzaken, is wel de minst aangename.

Kan men op het oogenblik, dus nog in dezen tijd, de boomen met verschillende middeltjes bespuiten, die in meer of mindere mate helpen, beter nog kan men zooveel mogelijk de kleine aangestoken vruchtjes die afvallen, zoo spoedig mogelijk oprapen en de overige, die men aan den boom ziet en die men spoedig herkennen kan, er afhaken.

In de meeste gevallen zijn die maden dan nog in het vruchtje aanwezig, en kan men die geheele geschiedenis afdoende verdelgen, zeker zijnde, dat die maden dan uit de voeten geruimd zijn, wat met bespuiting nog maar afgewacht moet worden.

Een ander euvel is, het geen vrucht dragen ofschoon de boom soms flink heeft gebloeid. In de meeste gevallen is dit toe te schrijven aan het koude weder, en soms ook het natte weder, waardoor de bevruchting tijdens den bloei door gebrek aan insecten niet kon plaats hebben.

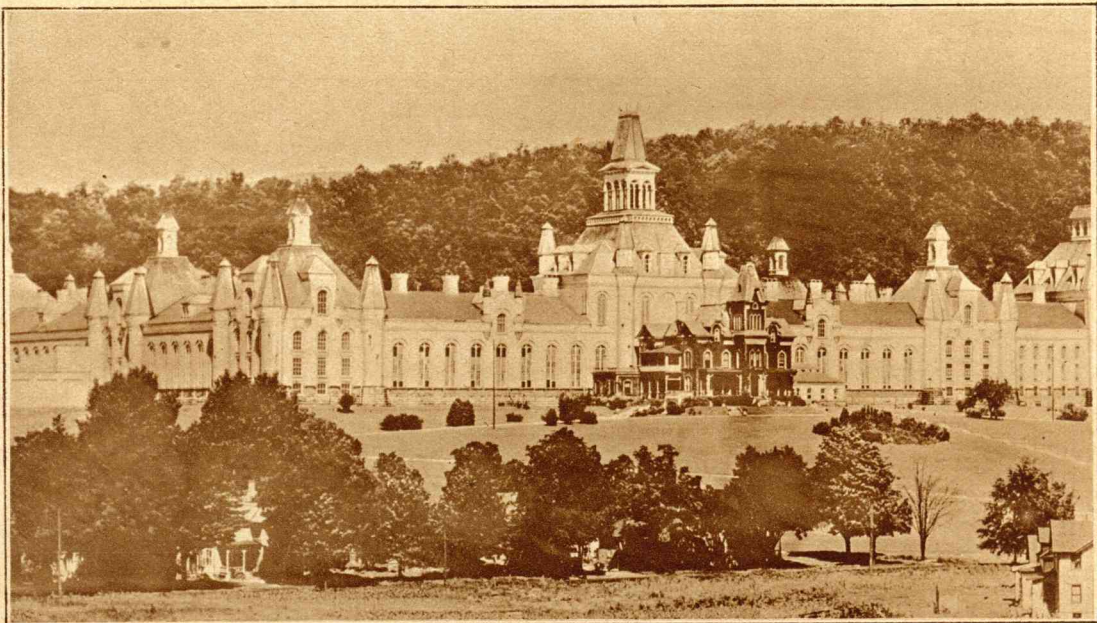
Onder de verschillende ziekten zijn er drie, die zeer moeilijk te bestrijden zijn n.l. schurft, de bladluis en kanker.

Ook voor deze kwalen en ongedierte (bladluis) zijn verschillende bespuitingsmiddelen die men toe kan passen, doch het is mij gebleken, dat men zijn tijd en geld beter aan nieuwe boomen kan besteden.

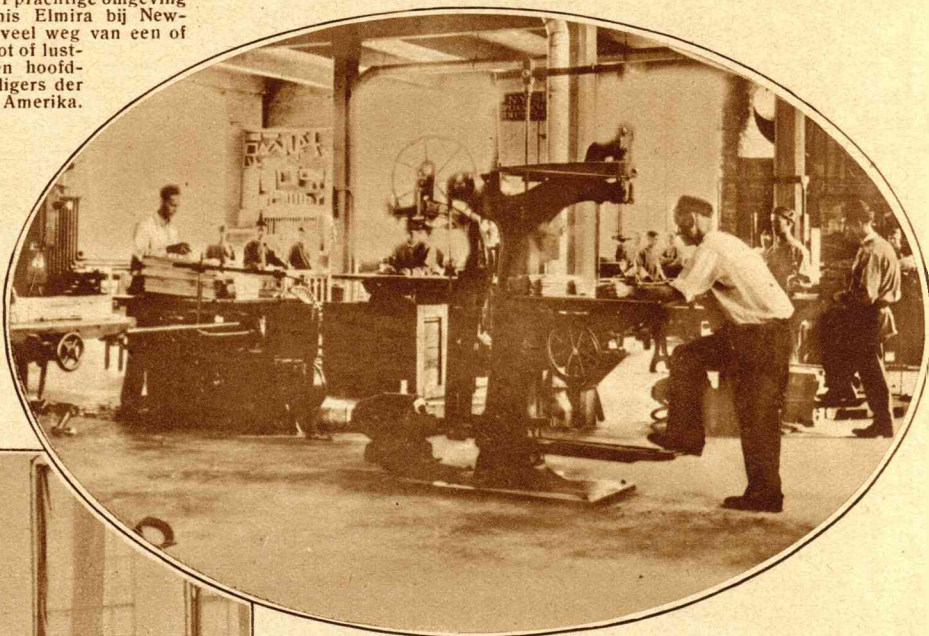
CYTISUS

UIT EEN Amerikaansche Gevangenis

Op het gebied van gevangeniswezen, wat betreft de inrichting dezer mistroostige instellingen en den leefregel, die daarin gehuldigd wordt, staat Amerika zeker bovenaan. Zeker, men heeft weleens getwijfeld, of de methodes, in de Amerikaansche gevangenissen toegepast, wel de juiste waren; of men niet te ver ging in het veraangenamen van den straftijd der uit de samenleving gebannen, door te groote vrijheid van beweging toe te staan en door het verschaffen van de noodige uitspanning van allerlei aard. Maar de resultaten blijken toch de hier in praktijk gebrachte opvattingen in het gelijk te stellen. Een gevangene, wat of hij ook bedrepen moge hebben, blijft een mensch, met menselijke aandoeningen en eigenschappen, menselijke gebreken en deugden. En al zijn deze laatste dikwijls verborgen of overwoekerd door domineerende knade neigingen, een oordeelkundige en humane behandeling zal die goede hoedanigheden zeker eerder tot nieuw leven verwekken dan een rigoureuze absolute afsnijding van alle menselijk verkeer en een eenzame, tot wanhoop drijvende kerkering. Deze idee heeft ook bij de Amerikaansche autoriteiten doorgezet, toen zij in hun gevangenissen een mildere tucht en een soepeler reglement deden ingang vinden, zonder nu juist van een gevangenis een comfortabel hotel door daklozen of zwerfers te maken. Hoe het daar nu toegaat, hoe er gearbeid wordt, hoedanig in- en exterieur eener gevangenis er ginds uitzien, kunt ge gewaar worden uit bijgaande foto's, welke het leven in de gevangenis Elmira bij New-York weergeven, waar men consequent de straf in opvoeding wil omzetten.

De te midden eener prachtige omgeving gelegen gevangenis Elmira bij New-York, heeft wel veel weg van een of ander gravenlijk slot of lustoord. Hier huizen hoofdzakelijk de misdadigers der hoofdstad van Amerika.

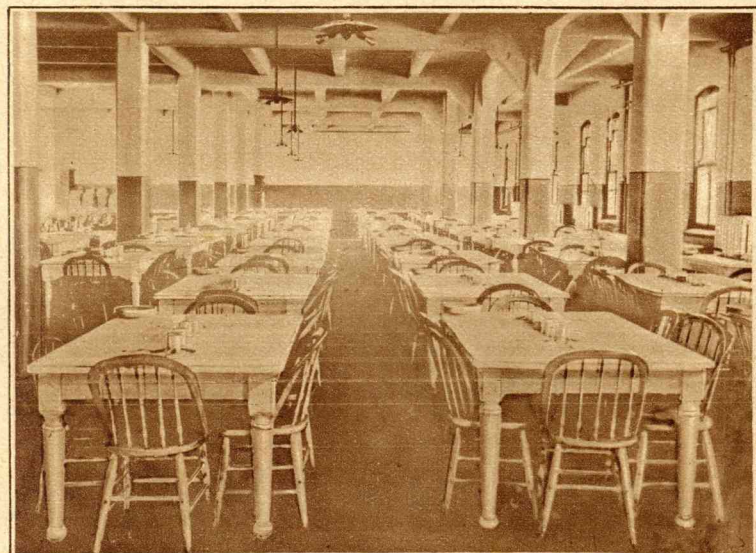
In de werkplaatsen worden de gevangenen opgeleid tot allerlei ambachten en beroepen.

Hiernaast: De kap-salon met de typische Amerikaansche scheerstoelen. Ook de bediening geschiedt hier door gestraften.

Op het uitgestrekte landgoed wordt door de gevangenen gearbeid voor hun eigen behoeften. Hieronder ziet men ze bezig met den tomatenoogst.

De ruime en geriefelijke eetzaal dezer inrichting.

EEN ECHT HOLLANDSCH WIN

NAAR DE SCHILDERIJ VAN CH. LEICKE

LANDSCH WINTERLANDSCHAP

NAAR DE SCHILDERIJ VAN CH. LEICKERT

De Verlaten Steengroeve

DOOR CHARLES GARVICE

Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

*

Hij stond rechtop in de bank der beschuldigen en zag kalm en zonder zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen, op de woelende menigte, voor en om hem heen, neer. Lord Averleigh had getracht om vlak in zijn nabijheid een plaats machtig te worden, maar was daarin door de overgrootte drukte en het gedrang niet geslaagd. Heriot wuifde hem vriendelijk en aanmoedigend toe.

Inspecteur Jones was in druk gesprek met de rechters. De toeschouwers zagen, dat de heele rechtbank verschrikt en verwonderd opkeek over hetgeen Jones haar meedeelde en dat de leden voor den aanvang der zitting opgewonden met elkander beraadslaagden.

Voor een scherp opmerker, die een en ander van de gesprekken opving, die in de zaal gevoerd werden, was het duidelijk, dat het publiek Heriot gunstig gezind was. Hij was de zoon en erfgenaam van hun landheer; de blikken die hij om zich heen wierp en zijn geheele voorkomen, boezemden vertrouwen in. Meer dan één onder de aanwezigen had hem gekend als de goede, vroolijke vioolspeler, die hun zoo veel genoegen met zijn wonder-schoon spel verschaft had, en daardoor de harten hunner vrouwen en kinderen had veroverd.

„Die man zou een moord op zijn geweten hebben! Hij, die geen vlieg kwaad doet! Heeft hij onze kleine Willy die z'n voetje verstuikt had, niet in zijn armen genomen en thuis gebracht? Ze kunnen hem beschuldigen van alles wat ze willen, ik geloof er toch niets van.”

Het was een vrouw onder de toeschouwers, die dit verontwaardigd zei, en zoo dacht bijna iedereen er over.

De president der rechtbank kuchte even, de deurwaarder riep: stilte! en de zitting nam een aanvang. De officier van justitie stond op. Hij keek zeer ernstig om zich heen; het duurde eenigen tijd vóór het rumoer in de zaal ophield.

Eindelijk wendde hij zich tot de rechters en zei langzaam en duidelijk:

„Ik moet u, Edelachtbare heeren, meedeelen, dat ik er van afzie, een strafvervolgung tegen lord Fayne in te stellen.”

Een luid gemompel, kreten zelfs, stegen uit het publiek op en de deurwaarder riep weer: stilte!

Heriot keek verbaasd op; een blos kleurde zijn gebruind gelaat. Hij vroeg zich af, wat dit beteekende.

Een doodsche stilte heerschte nu onder het publiek. Met luide stem, die tot in de uiterste hoeken der groote zaal verstaanbaar was, hernam de officier van Justitie:

„Edelachtbare heeren! Sedert het laatste onderzoek, heeft een gebeurtenis plaats gehad, waardoor een helder en volledig licht geworpen is op den geheimzinnigen moord van Averleigh. Het heeft, Edelachtbare heeren, den Almachtige behaagd, den sluier die over dit voorval hing, op te lichten. Tegen den verdachte, lord Fayne, die daar in de bank der beschuldigen zit, waren tal van aanwijzingen, welke er alle op gericht schenen te zijn, hem als schuldig aan dien moord te verklaren. Het zou mijn plicht zijn geweest u daarop te wijzen en u er van trachten te overtuigen, dat hij, en niemand anders de schuldige was. Maar, Edelachtbare heeren, sinds het laatste onderhoud, dat ik dienaangaande met u had, heeft het de Voorzienigheid behaagd, die aanwijzingen, als kaf voor den wind, weg te vagen en aan te toonen, dat een ander, een ongelukkig mensch, den moord bedreven heeft. De dood heeft dien man buiten het bereik van den aardschen rechter gesteld. Moge door den Rechter hier boven een genadiger oordeel over hem worden uitgesproken, dan hij hier van ons had kunnen verwachten.”

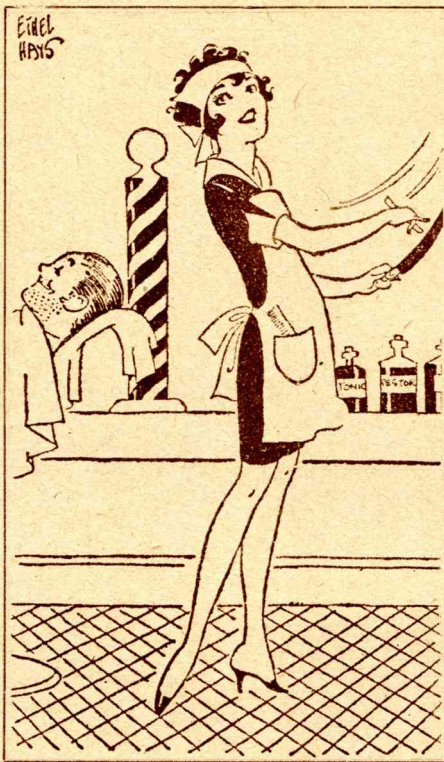
In ademlooze stilte had de menigte naar de woorden van den officier van justitie geluisterd. Ook Heriot had alles verstaan; hij verbleekte. Verbaasd keek hij rond en zag zijn vader aan,

die op eenigen afstand van hem gezeten was, aan een hevige ontroering ten prooi.

Nu steeg er een luide, machtige kreet op uit het volk. Met veel moeite slaagde de deurwaarder en de politie er in, stilte te verkrijgen. Eenige oogenblikken later stond inspecteur Jones in de getuigenbank.

Uitvoerig en duidelijk gaf hij een verslag van de geheele geschiedenis van den moord. Die geschiedenis was zoo wonderbaar en dramatisch, zoo vol tragische bijzonderheden, dat al de aanwezigen stom van verbazing waren. Niemand had er ook maar één oogenblik aan gedacht, dat de man, die nu levenloos daar neerlag in een kamertje van de bovenverdieping in de woning der Warners, de schuldige zijn kon. Toen het

Fanny Flapuit zegt:

Ridderlijkheid mag dan dood zijn, maar alle mannen nemen toch hun hoed af voor vrouwenbarbiërs

ware karakter van Stannard Marshbank dan ook door Jones aan het licht gebracht werd, wist de menigte niet wat ze hoorde en keek men elkander aan als met de vraag op de lippen: „Bedriegen ons onze ooren niet?”

Stannard Marshbank toch was wel de laatste man, dien men van moord zou verdacht hebben; de laatste man, van wien men zou verwachten, dat hij een misstap, hoe gering ook, zou doen, gezwezen dus van een misdaad, zoo gruwelijk als de moord van Averleigh.

Toen inspecteur Jones uitgesproken had, was het woord aan den verdediger van lord Fayne.

„Ik heb, Edelachtbare heeren, slechts weinig tot u te zeggen. Maar toch wensch ik hier vast te stellen, namens lord Fayne's bloedverwanten en mij, dat wij geen oogenblik geloof aan zijn schuld gestlagen hebben, geen oogenblik, hoe overtuigend de bewijzen tegen hem, als schuldig aan die misdaad, ook waren.”

Een luid geroep van bijval klonk op uit de zaal.

Nu stond de voorzitter der rechtbank op en richtte het woord tot den man, die in de bank der beschuldigen zat.

„Lord Fayne, wij ontslaan u van alle rechtsvervolgung; na dezen plicht jegens u vervuld te hebben, wenschen wij u nog ons leedwezen te betuigen over het leed, dat u, als gevolg van de tegen u ingediende aanklacht, hebt moeten dragen.”

Nu steeg een donderend applaus uit het volk op. Lord Averleigh schreide van aandoening, toen de voorzitter op hem toetrad en hem hartelijk de hand drukte.

En Heriot? Hij zat daar onbeweeglijk, doodsbleek, met bevende lippen, als verbijsterd; hij wist niet hoe hij 't had.

Zijn onschuld was nu bewezen, want Stannard had een volledige bekentenis afgelegd. Hij was dood. Maar was dit alles geen droom? Zou hij straks niet wakker worden en tot de bevinging komen, dat hij in zijn bed lag op Lone-Hill in Zuid-Amerika?

Eensklaps zag hij twee zwaar gebouwde jonge mannen, die zich een weg door de menigte baanden, op zich toekomen. Zij grepen hem vast, haalden hem uit de bank der beschuldigen en riepen hem toe:

„Hier is uw plaats niet, mylord!”

Nu namen zij hem op hun schouders en droegen hem onder het gejuich van het volk, naar buiten.

Maar op dit oogenblik dacht Heriot aan den man, die levenloos op zijn doodsbed in Averleigh lag uitgestrekt; hij bleef op de steenen trap van het rechtsgebouw staan en verzocht met een handgebaar om stilte.

„Ik dank u vrienden,” riep hij luid, „dat ge evenals ik verheugd zijt, omdat mijn onschuld bewezen is. Maar vergeten we niet, dat de schuldige is overleden; dat zijn dood ons, zijn bloedverwanten, diep geschokt heeft. Gaat dus nu kalm naar huis en toont daardoor, dat ge me begrijpt.”

Nog eenmaal steeg er een gejuich op voor lord Fayne en zijn vader; daarna verspreidden de honderden menschen zich naar alle richtingen en gingen bedaard huiswaarts.

Inspecteur Jones, die aan alles dacht, had een rijtuig voor laten komen en verzocht lord Averleigh en zijn zoon om in te stappen. Toen beiden goed en wel gezeten waren en het rijtuig wegreed, bleek de graaf zoo ontroerd, dat hij niet kon spreken. Hij hield Heriot's hand in de zijne, totdat zij op Averleigh-castle waren aangekomen. Hier werden zij verwelkomd door lady Janet, die namens Jones bericht van Heriot's vrij spraak ontvangen had.

Tot laat in den avond zaten ze met hun drieën bij elkander en spraken over het gebeurde in het rechtsgebouw en over alles wat daarmee samenhang.

Eindelijk stond Heriot op en vroeg: „Gaat u met me mee, vader?”

Vader en zoon gingen zwijgend naar buiten en sloegen de richting van de heide in. Lord Averleigh leunde op den arm van Heriot. Zij gingen om te bidden bij het lijk van Stannard Marshbank, van den man, die hen zoo onnoemelijk veel leed had aangedaan, maar dien zij beiden van harte hadden vergeven.

VIER EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

Francis Winsdale en zijn dochter verlieten Averleigh den volgende morgen.

Op den avond van den dag, waarop lord Fayne van alle rechtsvervolgung was ontslagen, had lady Janet zich lang met Eva bezig gehouden. Wat er in die uren tusschen beide vrouwen besproken is, heeft nooit iemand geweten. Lord Averleigh had zich ook naar White-cot begeven, daar een onderhoud met Francis Winsdale gehad en hem verzocht, zijn vriendelijke groeten aan zijn dochter over te brengen. Over dit onderhoud liet hij zich tegen niemand uit.

Heriot wist niet wat hij doen moest. Hij wenschte Eva natuurlijk tot vrouw, en zou niets liever ge-

daan hebben dan haar officieel ten huwelijk vragen, maar er was iets wat hem weerhield. Zij was met Stannard Marshbank verloofd geweest; het kon dus niet anders, of er was een tijd geweest, dat zij dezen liefhad. Hij voelde, dat hij haar in haar verdriet niet mocht storen. Dit verdriet zou, zoo meende hij, slechts vermeerderd worden, als zij hem, Heriot, zag.

Toen het rijtuig vader en dochter naar het station bracht, hield Heriot zich in den omtrek van 't kasteel als 't ware schuil, totdat zij uit het gezicht waren. Daarna ging hij naar 't kasteel terug. Ja, hij was nu vrij en de populairste man uren ver in den omtrek. Maar hij bleef rusteloos; bijna gevoelde hij zich ongelukkig.

Na de begrafenis van Stannard Marshbank spoorde de graaf zijn zoon aan om voor afleiding een buitenlandsche reis te maken, ofschoon zoowel hij als lady Janet hem gaarne bij zich hadden. Maar Heriot ging niet op reis.

„Ik ben al veel te lang weg geweest,” zei hij tot zijn vader; mijn plaats is aan uw zijde; ik blijf dus hier.”

Hij bleef derhalve in Averleigh, en vervulde daar zijn plicht, als zoon en erfgenaam. Dagelijks maakte hij zich meer en meer bemind en dwong meer en meer den eerbied van iedereen af door de toewijding waarmee hij zijn vader in het bestuur van diens bezittingen ter zijde stond. Het scheen bijna ongelooflijk, dat deze jonge man dezelfde Heriot Fayne was, die bijna geheel Londen in rep en troer had gebracht door zijn woest en ongebonden leven.

Heriot was gelukkig geen menschenhater of zonderling geworden; hij vermeed niet het gezelschap der menschen, maar hij zocht het ook niet. Hij maakte uitgestrekte wandelingen in den omtrek en vertoefde veel op z'n kamer. Daar speelde hij soms uren lang op z'n viool wier liefelijke tonen dan het oor van lady Janet streelden, als zij in haar eigen kamer zat. Dan zuchtte de oude dame, schudde misnoedig het hoofd en dacht aan Eva.

Weken lang werd de naam van Eva niet op Averleigh castle genoemd. Niemand kon het over zich verkrijgen om over haar te spreken. Iedereen echter dacht dikwijls aan haar.

Op een avond toen de drie kasteelbewoners bij elkander aan tafel zaten, zei lady Janet, zacht en aarzeland, dat zij het een en ander van mijnheer Winsdale vernomen had. Heriot schrikte, maar bleef strak voor zich kijken. Z'n vader zag hem bezorgd aan.

„Hoe gaat het met haar? vroeg hij.

„Iets beter, zooals mijnheer Winsdale zegt,” antwoordde zijn zuster.

„Is zij dan ziek geweest?” vroeg Heriot.

„Ernstig ziek; mijnheer Winsdale trok zich de ziekte van z'n dochter natuurlijk ten zeerste aan en was ten einde raad. Maar nu is zij iets beter. Hij hoopt dat verandering van lucht en omgeving haar goed zullen doen. Ze zijn in de badplaats Ouchy.

Heriot antwoordde niet en verliet eenige oogenblikken daarna de eetkamer. Toen hij weg was, zei lord Averleigh tot z'n zuster:

„Hoe lang zal dit nog moeten duren, Janet? Hij houdt zielsveel van haar.”

De tranen schoten de oude dame in de oogen.

„Ik weet het, Edmond,” antwoordde zij; „maar wat kunnen we doen? Als hij nu naar Eva ging, dan zou ze hem niet willen ontvangen, en, wat erger is, ze zou hem nooit meer willen zien.”

Weer waren eenige weken voorbijgegaan, toen lord Averleigh een brief ontving van Stannard's zaakwaarnemer, met het verzoek, om, als naaste bloedverwant van den heer Marshbank, diens zaken te regelen. Al diens brieven en bescheiden waren ter beschikking van zijne lordschap.

Er werd besloten, dat Heriot als gevolmachtigde van zijn vader naar Londen zou gaan. Daar werden hem Stannard's papieren ter hand gesteld. Er bleek uit, dat Stannard, verscheidene jaren geleden, onder een gefingeerde naam, in effecten gespeculeerd had en bij z'n overlijden een rijk man was. Daarin stelde Heriot nu juist niet veel belang, maar wel in twee stukken uit den stapel bescheiden, die in Stannard's brandkast werden gevonden.

Het eene bevatte het scheikundig rapport van Robinson in zake de door Marshbank in de groeve gevonden steenen; het andere was de hypotheek-

acte op Francis Winsdale's onroerende eigendommen.

De zaakwaarnemer wierp een ernstigen blik op lord Fayne, die hem op zijn beurt doordringend aanzag.

„Was de inhoud van deze stukken u bekend?” vroeg eerstgenoemde.

„Neen.”

„Deze stukken bevatten een en ander, wat niet geheel in den haak is,” hernam de zaakwaarnemer; „ik ken het eigendom van den heer Winsdale: White-cot en de daar bij behoorende landerijen. Uit die acte blijkt, dat de waarde van een en ander ver beneden het hypothecaire bedrag is. De heer Marshbank had het in z'n macht om Winsdale's eigendommen te verkoopen en hem binnen een half jaar tot den bedelstaf te brengen.”

Heriot knikte ten teken dat hij dit begreep.

„Over dat scheikundig rapport,” vervolgde de zaakwaarnemer, „heb ik Robinson gesproken. Ik liet hem het stuk zien en deelde hem mede, dat ik het onder Marshbanks nagelaten papieren gevonden had. Hij zwoer met een duren eed — hij is een zenuwachtig mensch, die zich gauw op-

Kom zeg, roer jij de pap nou!

't Gebeurde in Holland aan de Zaan.

In een der vele dorpen.

Die dicht aaneen geschaard staan.

Aan d'oever neergeworpen.

Daar woonde op een boerderij

Een echtpaar, veelbesproken:

Want wie regeerde, niet de hij

Al kan 't met 't recht niet strooken.

Ja! Zij was baas en Hij was knecht

Hij moest het maar gedogen

Na langen strijd om 't heerschtersrecht

Had hij het hoofd gebogen.

Maar toch, de zaken gingen goed

Al hield de vrouw de toomen.

„We gaan vooruit,” zei Griet, „zoo 't moet:

'k Kou 't beter al niet droomen.”

Een koopman komt op zoek'ren dag

De boerenwoning binnen.

Griet staat bij 't vuur en roert de pap

Want dra zal 't maal beginnen.

Ze roept haar man en geeft hem dan

Den lepel in de handen:

„Roer jij, dan brandt de pap niet an.”

„Ik praat dan met van Zanden.”

Ze haalt een kaas, men boort en proeft.

Griet roemt ze bovenmate,

Dan vraagt z' een prijs, meer dan wel hoeft:

Ze kan 't niet minder laten.

Zij vraagt te veel, hij biedt te min

Griet laat zich niet verbidden

En Gijs — 't gaat hem niet naar den zin —

Brengt ook een woord in 't midden

Maar nuw heeft hij een woord geuit,

Dan spreekt zijn lieve huisvrouw —

Wijl zij bestraffend naar hem kijkt:

„Kom zeg, roer jij de pap nou!”

Gijs zegt niets meer, hij roert de pap.

Z'n vrouw bestiert de zaken.

De koop gelukt, de koopman gaat.

Gijs mag het roeren staken.

De koopman — straks in 't dorp beland —

Vertelt daar het gebeuren

Aan ieder die het hooren wil

In kleuren en in geuren.

Ach, had de man z'n mond betoomd,

't Zou Gijs veel leed besparen.

Want dra was 't een gepleugeld woord:

Men hoort het nog na jaren.

Mengt iemand zich in een gesprek,

Men denkt aan Harmsen's huisvrouw

Als men 't niet wenscht. En 't klinkt heel gauw:

„Kom zeg, roer jij de pap nou!”

R. J. BLOKMA.

windt — dat deze analyse niet van hem was; er waren, volgens hem, cijfers bij die vervalscht waren. Ook stond hij er op, de analyse te vergelijken met z'n eigen aantekeningen, die hij bewaard had. Verder vertelde hij, zich zeer goed te herinneren, Marshbank er op gewezen te hebben, dat de steenen zoo goed als waardeloos waren. Niemand anders dan Marshbank kon, volgens hem, het scheikundig rapport vervalscht hebben. Ik vraag me af: met welk doel?”

„Ik weet het ook niet,” antwoordde Heriot, „maar ik zal er over nadenken.”

Op z'n terugreis naar Averleigh dacht hij er voortdurend over en thuis gekomen, besprak hij de zaak uitvoerig met zijn vader.

Eensklaps riep hij uit: „Daar gaat me een licht op! De zaak is me nu duidelijk. Hij had Winsdale in z'n macht! Hij vervalschte het rapport en haalde daarna Winsdale over om de mijn te exploiteeren. Toen hij zag, dat het misliep, oefende hij pressie op Winsdale uit, om hypotheek op z'n vaste eigendommen te nemen...”

„Maar,” zei lord Averleigh, haastig, „ik gaf Stannard een chèque tot dekking der verliezen die Winsdale mocht geleden hebben. De hypotheek kon dus afgelost worden.”

Een bittere glimlach speelde om Heriot's mond.

„Stannard,” sprak hij, „heeft die chèque verzilverd en het bedrag natuurlijk in z'n zak gestoken zonder er iemand iets van te zeggen. De rest is gemakkelijk na te gaan. Winsdale stond geheel onder Stannard's invloed. Deze dicteerde hem zijn wil. Begrijpt u nu, dat Eva tot elk offer bereid was, om haar vader van den financieelen ondergang te redden?”

Met één sprong stond de oude graaf voor zijn zoon.

„Lieve hemel, Heriot, wat zijn we toch blind geweest! Hoe was het mogelijk, dat we niet inzagen, dat zoo'n edel en moreel hoogstaand meisje als Eva een man als Stannard niet kon liefhebben! Wat moeten we nu doen?”

Vader en zoon bevonden zich gedurende dit onderhoud in de bibliotheek. Lord Fayne kreeg het spoorboekje, dat op tafel lag.

„Ik zal, als u het goed vindt, de dog-kar laten inspannen en naar 't station rijden; ik denk dat ik nog juist den trein kan halen.”

Ouchy is altijd een bekoorlijk badplaatsje geweest, maar in de lente is het er op z'n mooist. Dan zijn de bergtoppen nog met sneeuw bedekt, die door de zon beschenen en in het meer weerkaatst, een tooverachtigen aanblik bieden. Het meer zelf is in de lente donkerblauw en de huizen schijnen zich dan te baden in den vurigen gloed, wanneer de zon haar verblindende stralen door de vensterruiten schiet. Zoo krachtig schijnt de zon daar in het voorjaar, dat de druiven zich reeds gezet hebben en langzamerhand beginnen te rijpen aan den bladerloozen wijnstok. In geen anderen tijd van 't hjaar scheren de ranke bootjes met hun driehoekige zeilen sneller en sierlijker over de blauwe wateren en heerscht er dieper vrede in de bekoorlijke vallei, die aan den voet van den „Dent du Midi” als in een satijnen bed schijnt te rusten.

Ouchy schijnt een plekje op aarde om er z'n tijd te verdroomen. Misschien dacht Eva er ook zoo over, toen zij op een heerlijk schoonen lentemorgen onder de linden op de pier zat en peinzend naar de stoomboot keek, die, uit de richting van Genève komend, de blauwe wateren van het meer doorkliefde. Maanden lang had zij deze stoomboot die den dienst tusschen Ouchy en andere badplaatsen onderhield, met lusteloze onverschilligheid aanschouwd. In dezen tijd van 't jaar verdringen Engelsche en Amerikaansche touristen zich nog niet op het dek; slechts enkele personen, meest menschen die voor zaken in Ouchy, Lauzanne of Vevey moeten zijn, maken dan van deze reisgelegenheid gebruik. Enkele praatzieke Duitschers, vlugge Zwitsers en nu en dan een beweeglijke Franschman, reizigers in zijde of wijnen, bevinden zich dan aan boord.

Eva was dien morgen alleen. Haar vader was naar Lausanne gegaan, om daar de Engelsche kranten te lezen en een sigaar te rooken. Zij was nu van haar ernstige ziekte hersteld, maar zag er nog bleek en zwak en... schooner dan ooit

(Slot volgt)

DE MEDEPLICHTIGEN

NOVELLE DOOR Dr. JOHAN VAN GOGH.

De heer Albert Verduyn, eenig directeur van de „Bank voor Labrador” en, naar hij dacht, op dit oogenblik het eenige levende wezen, dat op dit avonduur aanwezig was in het luxueuze kantoorgebouw aan de Heerengracht, zat voorovergebogen over zijn papieren en hoorde niet, hoe zachtjes de deur achter hem geopend werd.

Even nog bleef het stil en toen verbrak het terugspringen der deurkruk de stilte. De bankier greep instinctief naar de lade der schrijftafel, waar hij een pistool onder zijn bereik wist.

„Laat dat, Bert! Wil jij zóó je oude vrienden onthalen?”

De stem, die gesproken had, klonk ruw en onbeschaafd. Ze paste precies bij den man, die binnengetrepen was. Even slordig als zijn begroeting was zijn gehavende kleding en schoeisel; een spottende grijns maakte op dit moment zijn bleek en leelijk gelaat nog onsympathieker dan het was.

„Makro! De Roode Makro! Jij hier!”

Er klonk ongeloof en tevens onrust in de woorden van den heer Verduyn. Hij sprak, zooals iemand 't onvoorwaardelijk doen moet, die bezoek ontvangt van een man, dien hij sinds vier jaar goed en wel achter de tralies en dus onschadelijk waant.

„Hoe kom jij hier? Ik dacht, dat je...”

„Precies! Je dacht, dat ik nog gedurende twee jaar moest brommen, hè? Eigenlijk moest ik dat ook, maar 'k vond het prettiger, 'ns van logies te veranderen. Geen afwisseling genoeg in het menu van dit staatspension, weet je? Ik ben er dus weggegaan en natuurlijk geldt mijn eerste bezoek jou. Je schijnt er echter niet erg blij om, oude? Nu... zeg ook 'ns wat?”

Zijn blik gleed monsterend en goedkeurend langs het vertrek.

„Jij schijnt goede zaken gemaakt te hebben, vriendje, sinds we samen te Rotterdam langs den Schiedamschen dijk liepen! Tja... bankdirecteur! Wat anders dan toen er nog een Rooie Bert was in plaats van een meneer Albert Verduyn!”

De andere bekwam thans van zijn verbazing.

„Alle duivels, man... wil je soms zeggen, dat je uit de gevangenis ontsnapt bent? Hoe haal je het dan in je hoofd hiér te komen! Als men je hier moest vinden...”

„Dat zou ongetwijfeld onprettig zijn voor jouw respectabiliteit, hè? Hier echter komt men me niet zoo gauw zoeken, en een minuutje heb je dus wel tijd voor me. Wees maar niet bang, dat ik je vragen zal, me hier te verbergen... Ik kom voor zaken. Geef me echter eerst even een van die sigaren...”

Verduyn voldeed stilzwijgend aan het verzoek. Zijn eenige gedachte was: hoe dezen man weg te loodsen. Vervelend, dat je zelfs als eindelijk gerespecteerd maatschappelijk mensch de kans behoudt, oude kennissen te ontmoeten, die iets van je wéten. Eigenlijk was de Makro de eenige, die iets wist van het minder oirbare gedeelte van zijn verleden. Destijds was hij blij geweest, dat die onprettige getuige goed en wel opgeborgen werd; enfin, hij moest den man nier tot elken prijs wegstrijken... Het beste was misschien nog, hem met een kleine hulp naar het buitenland te loodsen. Zooveel kon het niet kosten...

„Ik begrijp, je wilt naar het buitenland. En nu dacht je...”

„Mis, Bertje! Ik kom geen beroep doen op jouw alom-geprezen maatschappelijke liefdadigheid of op jouw solidariteitsgevoel tegenover een vroegere kameraad... Wees dus gerust!”

„Wat voor zaken kan je dan met me te doen hebben?”

„Niet met jouw bank... maar met jou zelf. Ik weet zeker, dat je er je neus niet voor op zult trekken als er veertig duizend pop te verdienen valt. Absoluut safe... geen risico. Nou?”

„Ik doe er niet meer aan. Je begrijpt...”

„Ik bedoel geen inbraak, Rooie! Natuurlijk waag je er je baantje en je positie niet aan, dat begrijp ik. 't Geldt iets veel gemakkelijkers.

Albert Verduyn spitste de ooren. Mits hij er de handig verworven maatschappelijke positie niet aan moest wagen... Met luisteren verplichtte hij zich achteraf tot niets. Maar er was toch iets in zijn geheugen, dat hem wantrouwig maakte. De Makro moest toch weten, dat er tusschen beiden eigenlijk volstrekt geen reden was tot welwillendheid. Die zes jaar, welke de Makro gekregen had, waren niet voor het geringste deel het gevolg van zijn eigen, d.w.z. Verduyn's laksheid, zonder welke de ander misschien een alibi had kunnen opgeven. Hij hield zich dus op zijn hoede.

„Herinner jij je dien juweelendiefstal in de Kalverstraat, Rooie? Ik bedoel... eenigen tijd vóór ik er indraaide? Nou... het was Kromme Flikkie, je weet wel. Flikkie uit de Breestraat... Die lapte het hem! Ik hielp hem, maar dat weten ze niet. Kromme Flikkie werd gesnapt... Hij zat in dezelfde traliekast als ik. Zes maanden geleden is hij er doodgegaan, omdat hij er niet kon wennen. Hij zou er anders later wel van geprofi-teerd hebben, want... misschien herinner je je dat ook nog: de juweelen werden niet gevonden. Kromme Flikkie was niet dom!”

„En...”

De Makro wachtte even en keek den ander toen triomfantelijk aan.

„Ik weet, waar het nest is... Begrijp je?”

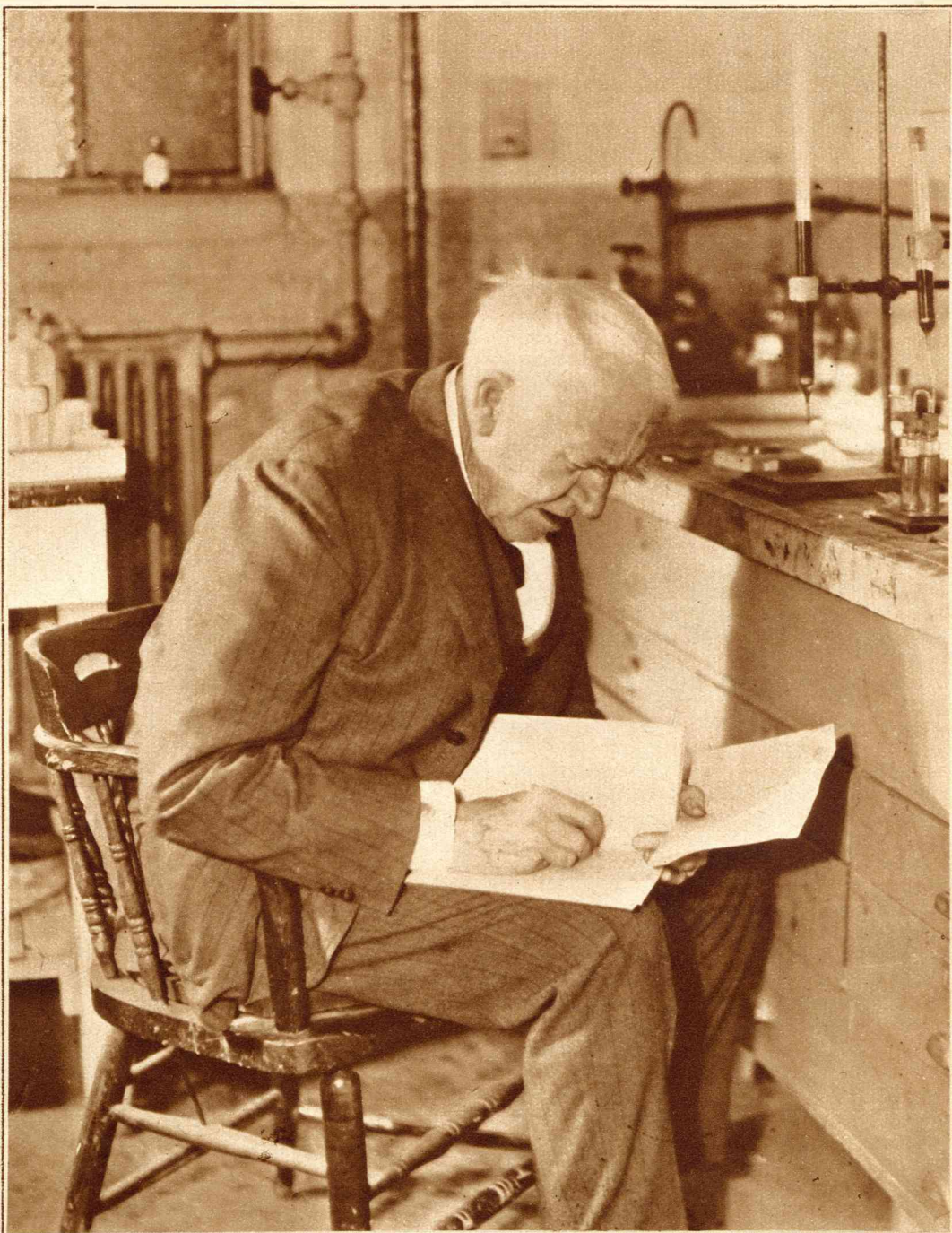
Verduyn begreep. De ander wou den buit gaan halen... Het was inderdaad de moeite geweest, want indien hij zich goed herinnerde, dan was er destijds gestolen voor een waarde van bijna een ton. Indien het waar was, dat de Makro de berg-plaats wist, dan...

Zijn wantrouwen behield echter de overhand. Hij aarzelde.

„Ik begrijp... je wilt de juweelen gaan halen. Maar ik snap niet, waarom je dit aan mij komt vertellen... Ik heb met die zaak niets te maken gehad... Waarom zou je me een aandeel komen aanbieden, als je daartoe geen reden hebt. Zoo iets kun je even goed alleen af...”

De Makro floot zachtjes tusschen de tanden en keek den bankier spottend aan.

„Nog niet zoo dom geredeneerd, mijnheer de bankdirecteur! Laten we elkaar geen zoete koek verkopen, hè? Je weet duivels goed, dat ik geen reden heb, je uit dankbaarheid een cadeautje te komen aanbieden. Eigenlijk moest ik je... Neen, houd je rustig. Achteraf beschouwd is het dwaas, dat ik me daarom nog kwaad bloed zet! Geloof daarom gerust, dat ik niet bij je zou gekomen zijn, indien ik je niet noodig had. Ik herhaal je, dat ik kom om zaken met je te doen... eerlijke zaken! Het zal je duidelijk worden, waarom

THOMAS ALVA EDISON, de geniale uitvinder, werkt nog 18 uur per dag ondanks zijn 81 jaren. Wij zien hem hier, gezeten in zijn laboratorium, geheel verdiept in zijn becijferings-arbeid.

ik jou de helft voor de voeten smijt, wanneer ik zeg, dat ik geen juweelen noodig heb, maar contant geld.... Reisgeld om hier vandaan te komen, snap je? Welnu.... ik geef jou de helft, maar dan koop je anderzijds mijn aandeel af.... in courant geld. Daar het hoofdzakelijk onbewerkte diamanten en zoo waren, is het jou gemakkelijk alles te verkoopen, hetgeen ik thans in mijn omstandigheden niet kan.... Absoluut safe voor jou.... en voor mij natuurlijk ook! En dan heb jij nog honderd ten honderd winst. Nou? Gaat het?"

Het cijfer veertig duizend spookte den bankier voor de oogen. Hetgeen de ander zei, was goed overwogen en klonk waarschijnlijk. Hem zelf zou het gemakkelijk zijn die diamanten kwijt te geraken. En vermits hij niet verplicht was, ze hals over kop van de hand te doen, zou er naast het aangeboden aandeel wellicht nog flink wat te verdienen zijn. Den Rooien Makro kon hij naar het buitenland helpen.... en niemand zou er naar piepen, dat hij met dit vergeten misdrijf of met den ontsnappen gevangene iets uitstaande had gehad. Mits hij voorzichtig was.... en ja, mits de ander hem niet wou bedriegen. Je kon nooit weten.

„Wie garandeert mij, dat je me geen smoesje vertelt en dat ik de juweelen vind, waar je zegt, zoodra ik je het geld heb betaald?"

„Zeg eerst, of het gaat?"

„Hm.... als het eerlijk spel is.... misschien! Maar dacht je, dat ik hier veertig duizend gulden in contanten gereed heb liggen?"

„In elk geval ben je bankdirecteur en dan moet je ten minste onmiddellijk kunnen beschikken over een flink gedeelte daarvan. Laten we daarom zoo afspreken: jij en ik gaan samen naar het plaatsje, dat ik alleen ken. We brengen alles hierheen en, indien je ziet, dat ik je niet bedrogen heb, dan betaal je me.... laten we zeggen.... Hoeveel contanten heb je bij de hand? Nou, laten we zeggen, vijf en twintig duizend, welke je me dus uitbetaalt. De rest van het bedrag geef je me in geldswaardige buitenlandsche papieren, die ik kan verhandelen zonder moeilijkheden te krijgen. Accoord?"

Hij stak de hand uit en keek den ander afwach- tend aan.

Verduyn aarzelde niet langer.

„Accoord!" zei hij. „Maar laten we afspreken, dat je nog dezen nacht uit Amsterdam weg gaat. We moeten dus nu de juweelen halen. Waar zijn ze?"

„Niet zoo gauw, oudje! Dat zie je wel, als we er zullen zijn! Ik heb gezien, dat je wagen hier op de gracht voor de deur staat.... Je weet, dat ik zelf kan chauffeeën.... stuur dus je chauffeur weg. En we rijden samen in de richting van de plaats...."

„Maar als men ons samen in den auto ziet?"

„Geeft niet! Als men jouw respectabel bankiers- gezicht in den coupé bemerkt, hindert niemand ons. Overigens heb je hier misschien wel een paar andere kleedingstukken bij de hand? Het is niet noodig, dat men mij in dit gescheurde pakje opmerkt. Er is geen tijd te verliezen...."

Zijn doortastendheid was aanstekelijk. Nauwe- lijks vijftien minuten later sloeg de motor aan en teruggedoken in de donkerste diepte van den wagen, zag de bankier, hoe de Makro handig tusschen het drukke verkeer van de Utrechtsche- straat heengleed. Aan het Paleis voor Volksvlijt sloeg hij links af, de brug over, en nu men eenmaal uit de drukte was, ging het steeds vlugger in de richting van Watergraafsmeer.

Even nog vroeg Verduyn zich af, of de ander hem niet in een hinderlaag lokte. Maar dit scheen hoogst onwaarschijnlijk. Indien de Makro zich had willen wreken over zijn vroegere ontrouw, dan had de man het ongestraft kunnen doen, toen hij onhoorbaar het kantoor was binnengedrongen. Bovendien werd de financier vastgehouden door de obsessie van de waardevolle juweelen. Even voelde hij in zijn zak: het aanvoelen van zijn revolver had een geruststellenden invloed. Hij beperkte er zich daarom toe aandachtig uit te kijken, waar de wagen heenreed.

Tegen zijn verwachting in ging de rit niet over Watergraafsmeer in de richting van het Gooi. In de Linnaeusstraat stuurde de ontsnapte gevangene linksaf de Javastraat in en verder ging het voorbij de Muiderpoort en door de nachtelijke duisternis langs een smalle kanaaldijk langs de sluizen.

Plots stopte de wagen.

„Hier moeten we er uit.... even nog een eindje te voet verder!" zei de Makro.

Verduyn be- merkte eerst thans, dat zij eigenlijk aan de kust der Zuider- zee stonden, die zich links van hen uitstreckte. De omgeving lag eenzaam en onwillekeurig rees opnieuw de achterdocht te- gen z'n zonder- lingen compa- non. Zijn aar- zeling was zoo duidelijk merk- baar, dat de ander het be- merkte.

„Een eenzame buurt, ja! Maar 't was precies zoo'n plaats, die Kromme Flik- kie noodig had om zijn buit te verbergen Ginds heb je den dijk naar Naarden.. En tusschen dien dijk en de zee ligt 'n breed en moerassig terrein. Flikkie zei, dat daar veel riet groeit. Daar moet het ergens gevon- den worden."

„Ik ken die plaats.... maar die is veel te groot, dan dat wij er het gezochte zoo maar kunnen terugvinden!"

„Hoeft ook niet! Flikkie heeft me precies gezegd, hoe ik het vinden kan. Recht over het gemeentelijk overzetveer van Naarden staat een steenen paal. Twintig stappen verder loopt er, links door het riet, een sloot, waarover een brug- getje ligt.... Welnu, tien stappen voorbij dit bruggetje, bijna naast het zeewater, en dan twee stappen links, in een kuil tusschen het riet, zei Flikkie. Daarom zei ik je, hier uit te stappen, omdat we toch niet door het riet kunnen rijden."

En de auto?"

„Hier komt op dit uur niemand langs. Laat hem staan naast dit groote huis van den waterstaat. In onvoorzien geval kan men denken, dat die wagen bij dit huis hoort...."

Ze schreden verder door het duister. Nauwelijks konden ze zien, waar ze liepen, en zwart stak de schaduw van het hooge riet af langs den waterkant. Het kostte hun moeite zich te oriënteeren, doch achteraf beschouwd was die duisternis nog het veiligste.

„Hier is het bruggetje. Goed tellen nu...."

De Makro stapte vooruit.

En plotseling stiet hij een luiden vloek uit. Verduyn, die eenige stappen achter hem aankwam, zag, hoe tusschen het riet een lichamelijk kluwen worstelde. Ongetwijfeld een valstrik van de politie. Misschien had deze de schuilplaats toch ontdekt en geraden, dat de Makro zich hierheen zou be- geven. Hoè ze het weten konden, deed er niet toe. Voor hem was het thans hoofdzak....

„Blijf hier, Rooie! Help een handje! Concur- rentie...."

En plots begreep Verduyn. Vroeger, toen hij nog omging met minder gure types, had hij wel eens gehoord, hoe landloopers hier tusschen het riet langs den zeedijk een schuilplaats zochten. Ongetwijfeld had zoo eentje den Makro te pakken gekregen.... En het ging hier om een buit, die honderdduizend waard was....

HIJ KAN HET GRAS HOOREN GROEIEN zegt men wel van iemand, die zeer eigenwijs is. Maar deze mijnheer kan het inderdaad, althans met het toestel, dat hij uitgevonden heeft en dat luistert naar den ongewonen naam Electro-Ultra-Mikrometer. Dit apparaat laat elken „polsslag“, ook de groeiende beweging van planten als een fluittoon hooren. Ook ziekten, die uiterlijk nog niet waarneembaar zijn, kunnen hiermede geconstateerd worden. Inderdaad zeer vernuftig!

„Help, Rooie! Alle duivels!"

Op dit oogenblik was Albert Verduyn opnieuw de vroegere avonturier: hij klemde de tanden op elkaar en greep het been van den onbekende vast, hem aldus paralyseerend in zijn bewegingen.

„In het water er mee!" knorde de Makro. „Het moet.... of hij verraadt alles!"

Reeds had de bankier zijn revolver gegrepen, doch bezon zich: niet schieten. Men zou het kunnen hooren. In het water was inderdaad beter.... Op dit oogenblik kwam de onbekende bovenop en keek zijn nieuwen tegenstander aan:

„Zoo'n aristo.... Dien ken ik!"

Het woord was onvoorzichtig, want Bert Verduyn bedankte er voor, een getuige in leven te weten van dezen nachtelijken tocht. Een plons en een kreet te midden van het opspattende water: en toen stonden de Makro en hij een oogenblik stil te turen naar de donkergrauwe wateroppervlakte.

„Nu gauw den buit! Waarom moest die kerel hier ook vannacht komen logeeren!" zei de Makro. „In elk geval heb je dit mooi klaargespeeld, oude! Brrr! Dat noemen ze manslag."

„Hij had me herkend.... Hij moest dus wel opgeruimd worden...."

Opnieuw stapten ze langs het dijkbruggetje. Het voorval had het meten van de afstanden in de war gestuurd. Zorgvuldig berekenden ze de plaats en eindelijk vonden ze het: er was een uitdieping tusschen het riet, en terwijl ze beiden met hun handen in het slijk wroetten, klopte hun hart luider.

„Ik heb het nest!" hijgde de Makro.... „Vooruit nu, naar den auto!"

Verduyn had veel lust om achteraan te komen en aldus in de gelegenheid te blijven, zijn metgezel in het oog te houden; hij vertrouwde hem niet, vooral nu deze den grauwen zak meesleurde. Die zak bevatte een fortuin! De herinnering aan dien man echter, wiens lijk hier achtergelaten werd in het water, deed hem verlangen, hier spoedig weg te komen: hij stapte flink op en was het eerst aan

den auto, waarin hij thans plaats nam naast den ander aan het stuur. De zak lag tusschen hen beiden in.

Opnieuw ging het door de duisternis naar de stad. Geen van beiden sprak een woord, terwijl ze de eerste lichten voorbijsnorden, opnieuw door de Indische buurt en verder in de richting van het kantoor der „Bank voor Labrador...“ Uitstappende, dacht Verduyn er zelfs niet aan, de noodige voorzichtigheid te betrachten: hoe licht nochtans had een voorbijganger of zelfs een patrouilleerende agent zich over hun uiterlijk kunnen verbazen!

Haastig keerden ze den zak om op Bert's schrijftafel.

„Lieve hemel!“

Het was een schittering van fonkelende steenen, wit, groen, rood... Nauwelijks werd de glans verminderd door het vocht, dat door den zak heengedrongen was. Hier lag een fortuin — en dat behoorde hun toe.

„Tja... diamanten en steenen roesten niet! Flikkie was geen domkop!“

Verduyn had een paar steenen in de hand genomen. Op dit moment had hij reeds vergeten, dat hij zooveen iemand had vermoord. Al zijn gedachten waren bij de juweelen. Hij bedacht, dat het hem inderdaad niet moeilijk zou zijn deze voordeeligen te verkoopen. De taxatie was volstrekt niet te hoog geweest; misschien lag hier voor vee! meer dan voor honderdduizend gulden aan verschillende juweelen.

„Het wordt thans gevaarlijk voor me, hier langer te blijven. Ik moet weg... Ik wil den laatsten nacht-trein niet missen, Rooie!“

Deze woorden riepen hem tot bezinning. Thans was het zijn beurt om te voldoen aan zijn beloften.

„Het is goed... ik zal je het geld geven. Maar ik reken er op, dat 't mondje dicht blijft, Makro! Het is ook in jouw belang overigens...“

„Voor jou meer dan voor mij... Ik heb geen man vermoord!“ spotte de Makro. „Natuurlijk kan mij dat niet schelen... Misschien heb je me wel het leven gered.“

Hij telde zorgvuldig de bankbiljetten, die de ander uit zijn brandkast had gehaald en hem in dunne pakjes toereikte. Het bedrag was er: veertigduizend. Het zien van de fonkelende juweelen ontnam den bankier zelfs voldoende gemoedsrust om te bedenken, dat hij misschien had kunnen afdingen. Toen, na een laatsten handdruk — Bert scheen het maatschappelijk standsverschil opnieuw vergeten — ging de Makro.

„Laat je niet snappen, man! Was het eigenlijk niet beter...“

„Bemoei je er niet mee, ouwe! Ik heb alles reeds bedacht en zit morgenavond veilig en wel te Brussel. Als ik je echter een raad mag geven, overhaast je dan niet met den verkoop van die steentjes. Beter nog een paar weken te wachten. Je kunt nooit weten... Ajuus nou! En nog iets: ga je even wasschen voor je hier vandaan gaat... Men mocht je eens voor een ontsnapt gevangene of zoo aanzien!“

Lachend ging hij en de bankier bleef alleen. Het was een emotievolle nacht geweest — maar onder de respectabele gestalte van den directeur van de Bank voor Labrador school ondanks alles een boef. Een half uurtje later verliet hij kalm het kantoor, na zorgvuldig den schat opgeborgen te hebben in zijn privé-brandkast.

Den volgenden dag kwam niets zijn gemoedsrust storen. De buit lag hier veilig en was van hem; hij moest zich niet haasten met den verkoop, want hij wachtte niet op het geld. Geleidelijk zou hij de steenen op de markt brengen en niemand zou hem wantrouwen. Hij was immers bank-directeur!

Twee dagen later echter gebeurde het: de morgenpost bracht hem een kwalijk-ruikend briefje,

zichtbaar afkomstig uit den goedkoop voorraad van een achterbuurtkruideniertje. De inhoud kort maar veelzeggend:

„Uwes wordt verzocht mij ten laatste morgenavond vijfduizend pop cash te bezorgen. Mocht uwes het vergete, dan komt er herrie, omdat je mijn in het water hebt gegooit. Ik weet alles. Het geld kan wel gestuurd worden aan het adres dat hier onder staat. En dan is alles safe.“

Uw dw.

Lowie De Nijs.“

HET FOTOGRAFEEREN DER MAAG is mogelijk geworden door dit apparaat, uitvinding van een Weensch geleerde, hetwelk bevestigd aan een slang in de maag wordt afgelaten. Er bevindt zich een klein lampje in van buitengewone lichtsterkte alsmede 8 kleine stereo-camera's, die het mogelijk maken gelijktijdig verschillende opnamen te maken van het interieur der maag. Met behulp hiervan zal het dus mogelijk zijn een juiste diagnose van maagziekten te stellen.

Dan volgde een nauwelijks leesbaar geschreven adres van een kroeg op den Nieuwendijk, waar, na lang aarzelen, de bankier den volgenden namiddag de afgeperste som liet overhandigen. Hij geloofde eigenlijk niet, dat die man iets kon weten van den opgegraven schat. Maar toch... het was niet minder waar, dat hij op het kantje af dien man vermoord had. En het zou hem moeilijk gevallen zijn, een duidelijke verklaring te geven van het gebruik van zijn tijd; ook allerlei kleinigheden, zooals de bevuilde kleding, waarmee hij naar huis gegaan was, en zoo voort. Dit alles deed hem de voorkeur geven aan dit nieuwe offer. De verkoop der juweelen zou dit overigens wel goed maken. Misschien viel die nog boven verwachting mee...

Den volgenden dag reeds zou hij discreet door een vakkundige de waarde laten taxeren.

Daar dit wel meer voorkwam in zijn beroep, had hij relaties genoeg met juweliers, die blij zouden zijn, met hem zaken te kunnen doen, zonder dat ze argwaan kregen.

Den volgenden dag ontbood hij een dier experts. Hij zorgde er echter voor, slechts enkele steenen te laten zien.

„Toevallig! Hoe komt u aan deze steenen?“

„Waarom vraagt u dat?“ vroeg Verduyn voorzichtig.

„Omdat dit soort steenen tamelijk weinig voorkomt. Te Bombay ziet men ze veel, maar ze worden niet geïmporteerd. Ik ken ze tamelijk goed, omdat ik — toevallig, zooals ik zei — eenige dagen geleden zoo'n partijtje in handen gehad heb... Ze zijn haast niet van echte te onderscheiden...“

„Hoe? Wilt u zeggen, dat ze niet echt zijn? Ik...“

„Zooveel er hier liggen, zijn ze geen tientje waard,“ zei de juwelier rustig. Ik weet het beslist, omdat ik een honderdtal heb mogen leveren aan 'n vent, die ze me de vorige week kwam bestellen. Voor een marktstalletje, vertelde hij.“

De aderen op het voorhoofd van den bedrogen bankier zwollen angstwekkend.

„Ik hoop, dat u die steenen niet koopen wou?“ glimlachte de juwelier.

„Niet koopen? Neen... niet koopen! Ik kocht ze, man! Ik kocht ze! Misschien van denzelfden man, aan wien u ze leverde! Ga weg... of ik wurg je... Als jullie geen imitatie verkochten, dan zouden schurken er geen eerlijke menschen mee kunnen bestellen. Ga weg!“

Ontdaan zeeg hij op zijn stoel neer. Vóór hem op de tafel lagen de steenen, glinsterend en fonkelend. Met een woedend gebaar gooide hij ze in den hoek der kamer, zoodat ze overal rondvlogen.

„Veertigduizend!“ kermde hij. „Neen... vijf en veertigduizend! En geen tientje waard!“

Dien dag beleefde hij als een nachtmerrie. Maar hij was niet aan het einde zijner verrassingen.

Des avonds bracht de post hem nogmaals een brief, ditmaal komende uit het buitenland en gedagteekend uit Brussel. Hij kwam van den Makro.

De directeur van de Bank voor Labrador las het papiertje niet tot het einde. Dit ging zijn krachten te boven en vóórdat hij aan de helft was gekomen, gleed het schrijven uit zijn handen op den grond.

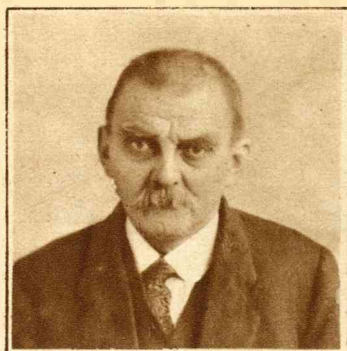
Het luidde:

Hooggeachte Heer
Bankdirecteur Verduyn,

„Ik denk, dat we onze rekening nu vereffend hebben. Ik was u ongetwijfeld een herinnering schuldig, omdat je me destijds zoo gemeen in den steek liet, toen je me er liet indraaien. Van die juweelen zal je plezier beleven, als je er mee wilt gaan naar den juwelier Marx in de Kalverstraat. Het is daar, dat ik ze gekocht heb. Met het geld, dat je me gegeven hebt, koop ik hier een bioscoopje en ga trachten, evenals jij, een geacht en eerlijk directeur te worden. Daar gaat toch maar niets boven het fatsoen, zooals ik heb leeren inzien tijdens mijn gevangenisstraf. Dit was zelfs de reden, waarom ik kwijtschelding kreeg, hoewel ik het noodig achtte, je in de meening te laten, dat ik ontsnapt was.“

„Lowie De Nijs — je weet wel: de man, dien je vermoord heb — laat je hartelijk groeten. De man zat in moeilijkheden en ik meende hem een kansje te moeten geven er boven op te komen. Van den schat wist hij natuurlijk niets, maar ik beloofde hem uwerzijds vijfduizend gulden, als hij zich wilde laten verdrinken, hetgeen hij dankbaar heeft geaccepteerd, zooals je weet. Als steeds uw dienstwillige
Makro.“

Portretgalerij

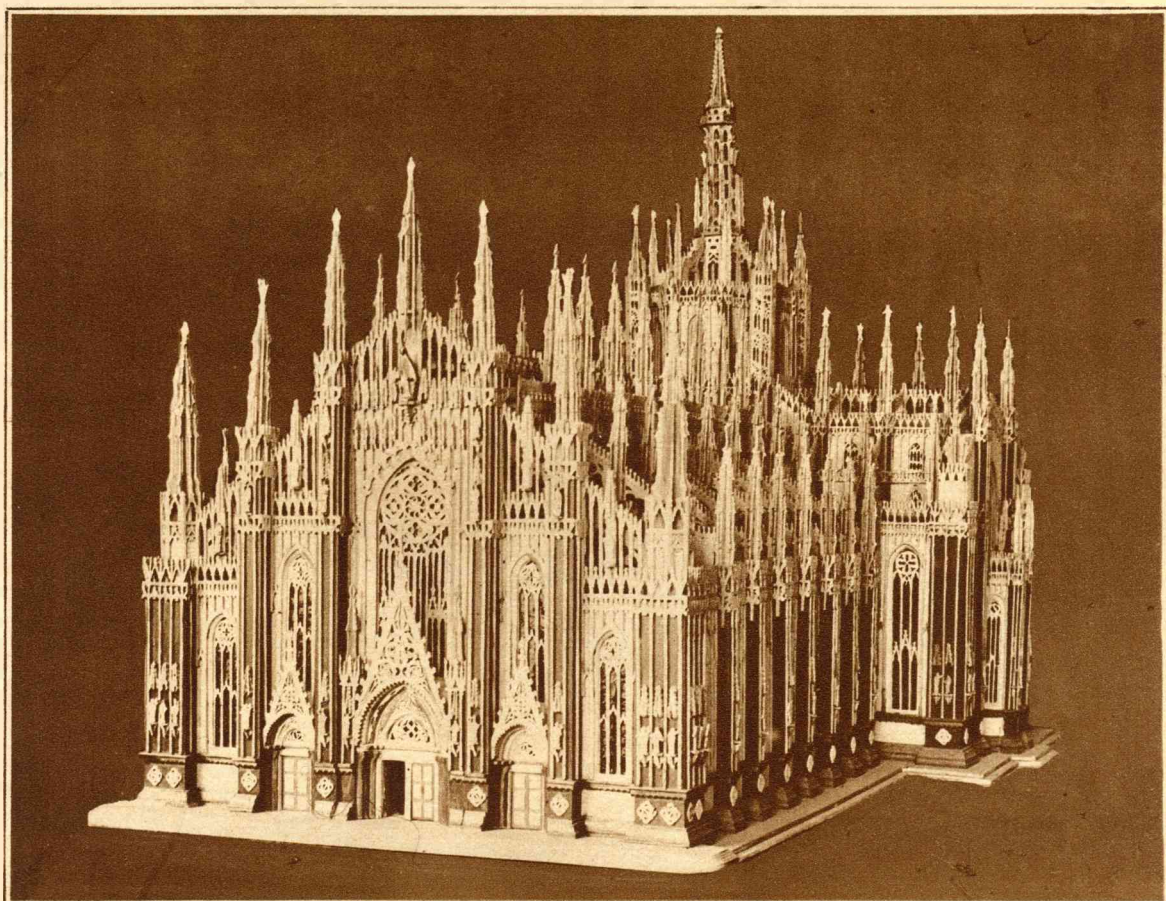
EEN 55-JARIGE ECHTVEREENIGING
hopen den 8sten Februari te herdenken de heer en mej. W. Prins-Verhagen
te Krommenie.

EEN 40-JARIG AMBTSJUBILEUM.
viert vandaag, 1 Februari, de heer
A. Stevens bij de N.V. Electriche
Drukkerij en Kantoorboekenfabriek v/h
J. J. Arnd en Zn. te Amsterdam.

BIJ DE GEMEENTETRANAM TE AMSTERDAM
zijn er van de week twee jubilarissen. Op 7 Februari viert n.l. de heer
Joh. Straus, controleur, zijn zilveren feest, terwijl de heer J. F. Cassée
den 31en Januari zijn 25-jarig jubileum als conducteur der Gemeentetram
herdacht. Links de heer Straus, rechts de heer Cassée.

DE HEER A. G. A. VERSTEGEN,
wethouder te Den Helder, is benoemd tot burgemeester van
Koog aan de Zaan. Den nieuwen titularis proficiat!

KEURIGE STAALTJES VAN HUISVLIJT

De Dom van Milaan, het grootschemarmieren
bouwwerk, kunt ge op
deze afbeelding be-
wonderen, getrouwelijk
nagebootst en vervaardigd
van sigarenplankjes
door den heer Joh.
Schouten te Zaandam.
Dit prachtig figuur-
zaagwerk is niet alleen
van buiten bewonderens-
waardig, ook het
interieur is schitterend
afgewerkt met preek-
stoel, altaren, enz., ter-
wijl er bovendien ook
de electriche verlichting
in aangebracht is.

'n Stoomcarroussel welke
geheel automatisch
werkt, is de hiernaast
rech's afgebeelde, welke
de heer Boog te
Amsterdam in zijn vrijen
tijd vervaardigd heeft.
Een kransig stukje werk!

Nog een draaimolen
heeft 'n andere abonné
van ons blad samenge-
steld en gemonteerd op
een oude gramfoon,
waardoor het een echte
carroussel in miniatuur
geworden is (hier-
naast links).

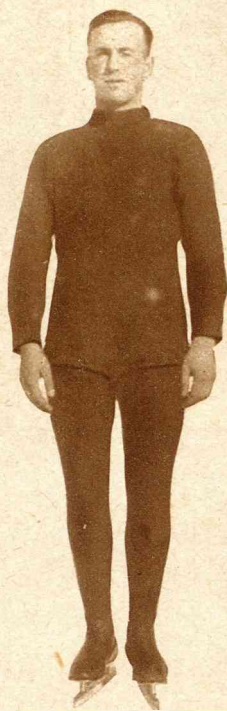

HOLLAND

Simon Heijden uit IJsselmonde voelt zich beter thuis op den langeren afstand. Werd Zondag j.l. te Budapest tweede op de 5000 M. achter den Fin Thunberg

T. Hoofdman, de snelste Hollandsche rijder op de 500 M., plaatste zich o.a. tweede op dien afstand te Budapest achter Thunberg.

De heer v. Laer, leider van ons schaatsenrijdersgezelschap. Eveneens de leider van de winterspelen in Davos.

Thunberg for ever. Deze geweldige Fin, die reeds in Davos van zich deed spreken, won in Budapest op alle afstanden.

WINTERSPORT

Wij Hollanders zijn een voortvarend volk. Met rechtmatigen trots kan hier weer eens op gewezen worden. De buitenlander teekent ons zoo graag op een paar klompen met bovendien een Volendammer costuum, hetgeen men hem trouwens moeilijk kwalijk kan nemen, gezien voor onze actieve reisbureaux Marken en Volendam hier de hoofdsteden zijn.

Wij willen hiermede allermintst zeggen, dat de Markers en Volendammers geen aanspraak op voortvarendheid kunnen maken, doch de bedoeling bij dat soort schilderijtjes, meestal nog verrijkt met een molentje op den achtergrond, ligt er toch dik bovenop.

De oorzaak? Reisbureaux, bescheidenheid en misschien ook wel een beetje „kift” van die buitenlanders.

Want waar verdienen we het eigenlijk aan, om niet voor vol te worden aangezien?

Het waren Hollanders, die zich reeds tijdens de kruistochten onderscheidden. Holland maakte zich beroemd door zijn tochten naar de Oost en Columbus had in Amerika nog niet zijn hielen gelicht of Holland was er troef.

En nu op het gebied van de sport?

In al onze bescheidenheid denken we dan weer allereerst aan de Olympische Spelen van i.l. zomer, voornamelijk liefst nog aan de atletiek. En ietwat beschaamd slaan we de oogen neer.

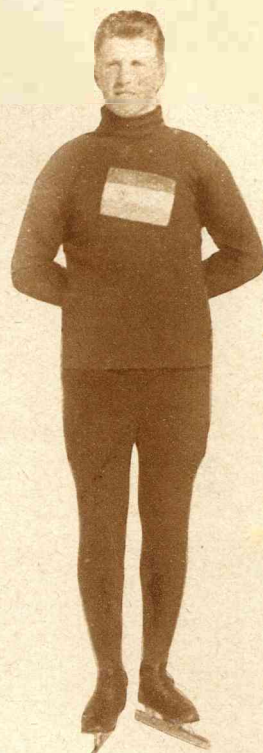
Maar wat drommels, hebben we dan geen Jaap Eden gehad, geen Stol en Dirk v. d. Berg? Zijn daar thans nog niet een Piet v. Kempen.

Een actiekiekie. Hoofdman start te Davos voor den korten afstand.

IN DAVOS

v. d. Scheer, de Zutphenaar, die zich vooral in Davos bijzonder onderscheidde, werd te Budapest 2 op de 1500 en 3 op de 5000 M.

De Noordhollander Kos, de vierde van het klaverblad, dat met zooveel succes in het buitenland reed. Kos was echter niet in topvorm.

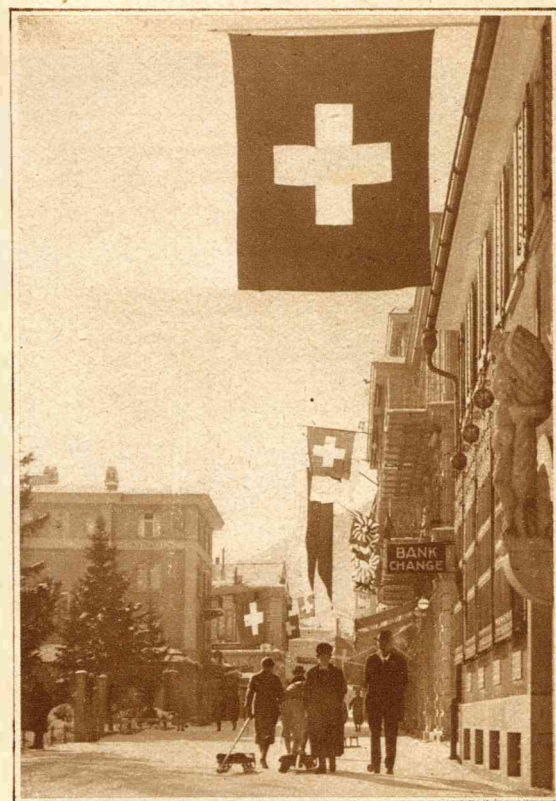
bezielende leiding van den immer jeugdigen heer van Laer, zeer waarschijnlijk naar het hooge Noorden. Daar zullen zij zich zien geplaatst te midden van de allerbeste krachten uit heel de wereld.

Holland spreekt een woordje mee! Ook op de gladde ijzers.

Phenomenen als Jaap Eden worden slechts éénmaal in de honderd jaar geboren. Op de prestatie van dezen groote onder de grooten mogen we ons niet blind staren. We beschikken thans over vier rijders, die stuk voor stuk hun man staan, zelfs al komt deze uit Zweden, Noorwegen of Finland.

Laten we ons dus verheugen over den roem, door dit kranige viertal in Davos, Weenen en Budapest geoogst, en hopen, dat zij volgend jaar in topvorm Noordwaarts trekken.

Wie weet....

Davos in feestgewaad, ter gelegenheid van de Zwitsersche wintersportspelen.

Moeskops en een.... v. d. Scheer, Hoofdman, Kos en Heyden om ons op te kersenen? Over laatstgenoemd viertal wilden we 't juist hebben.

Tijdens de afgelopen weken heeft het wintersportfeest in Davos zijn hoogtepunt bereikt. De fine fleur van de Europeesche schaatsenrijderswereld, Mathissen, Thunberg, Ballangrud en ons genoemd viertal heeft er elkander bekampt onder... Nederlandsche leiding. Daar in Davos, hoog in het Zwitsersche bergland, waren het de Hollanders, met den K.N.S.B.-praeses Van Laer aan het hoofd, die de internationale wedstrijden voor een belangrijk deel organiseerden en hebben geleid.

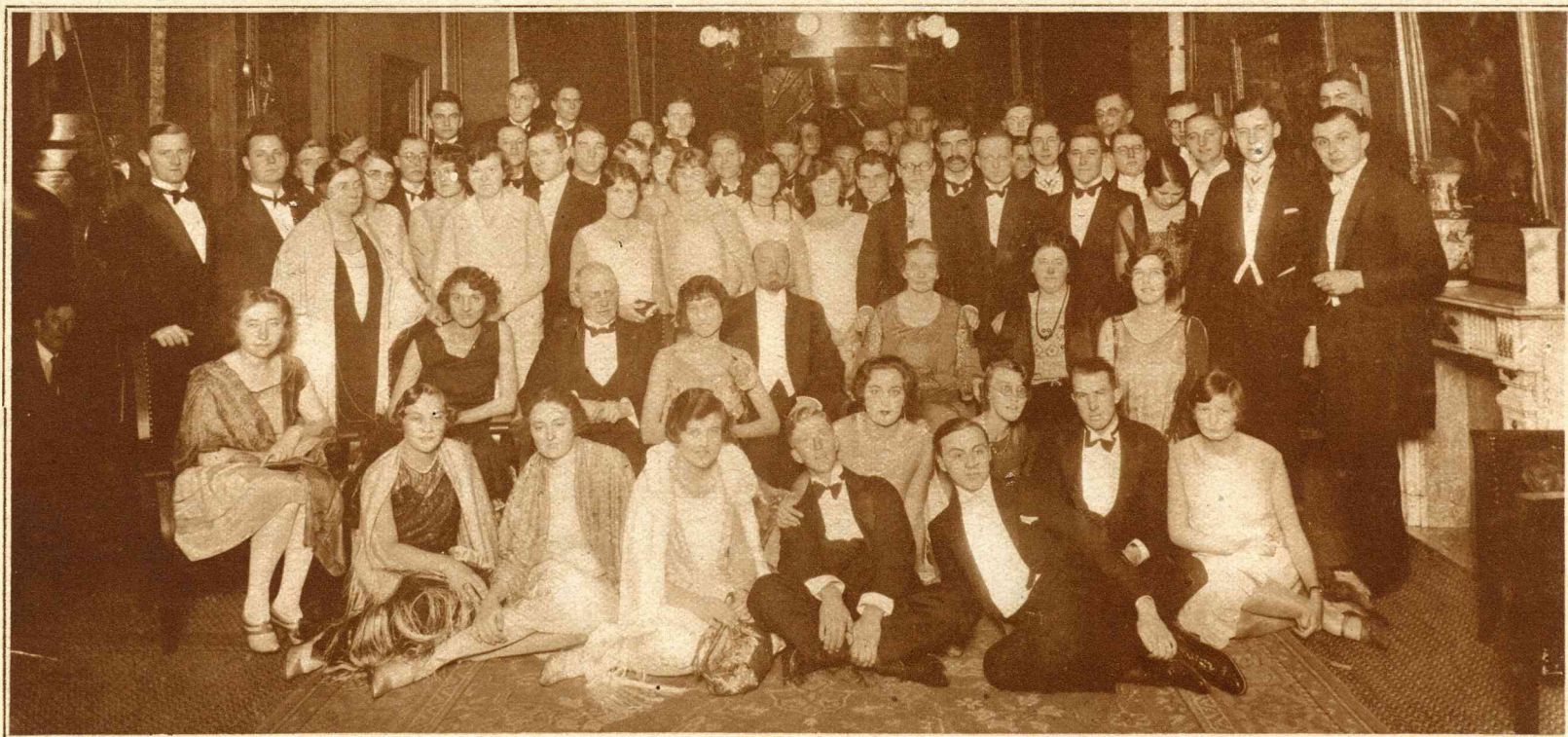
Onze hulde! Aan de heeren van Laer cs. doch niet minder aan het kranige Nederlandsche viertal, dat den naam van ons land gedurende eenige dagen door heel Europa en misschien wel door de geheele wereld heeft doen klinken.

't Was ook eigenlijk een beetje gek. Jaap Eden heeft eens door heel de wereld den roem van Nederland op de schaats verkondigd. Geen Noor, Zweed of Fin, die het tegen Jaap kon houden. Op dien roem hebben we tot op heden geteerd, doch het werd hoog tijd, dat er anderen kwamen om onze glorie op de schaats opnieuw te doen blijken en te bevestigen.

Thans zijn ze gevonden.

Verleden jaar reeds hebben deze schaatsenrijders par excellence ons de overtuiging geschonken, dat de Kon. Ned. Schaatsenrijdersbond met de uitzending van dit viertal een goede keus had gedaan. Dit is thans volkomen bevestigd. Drie van de vier hebben de verwachtingen overtroffen. Kos heeft zich door bijzondere omstandigheden niet geheel kunnen geven, doch wij weten, dat hij meer kan presteeren en het ook ongetwijfeld t.z.t. zal doen.

We zijn nu weer zoo ver, dat we ons met de beste krachten uit het buitenland kunnen meten. Volgend jaar trekken onze jongens, onder de

Een aantal Zuidafrikaansche studenten

heeft op een Europeesche rondreis ook de hoofdstad van ons land bezocht, waar men de gasten feestelijk ontvangen heeft. Onze foto toont de stamverwante gasten in gezellig samenzijn met hun gastheeren en -dames vereenigd.

Op de bloemententoonstelling te Heemstede

had onze fotograaf het voorrecht onderstaande schoone bloem met bloemen te mogen vereeuwigen.

Het 10-jarig bestaan

van den Bond van Werkgevers in het chem. Wasscherij-bedrijf is gevierd met een feestdiner in „Kras", waar we deze groepsfoto maakten.

De Amsterdamsche Turnbond

organiseerde deze week eenige wedstrijden in 't feestgebouw „Bellevue", waardeze dit kranig staaltje van brugwerk verrichtte

De Wormerveersche Speeltuinvereniging

hield in de Nieuwe Sociëteit te dier stede een bazar ten bate dezer nuttige instelling. Hiernaast een foto van bestuur en medewerkers onmiddellijk na de opening.

In het theater Carré wordt momenteel opgevoerd de „Blauwe Mantel” of „De drie arme kleine meisjes”, een charmante operette, die zich vooral onderscheidt door gedistingeerde aankleding en lieve wijsjes, terwijl 'n aantal komische scènes niet weinig bijdraagt

TOONEEL EN FILM TE AMSTERDAM

tot een welverdiend succes. Hierboven een foto van het drietal meisjes met hun respectievelijke minnaars. Uit de Paramountfilm „Het legioen der verdoemden”, die eerlang ook te Amsterdam gedraaid zal worden, beelden wij hieronder deze markante episode af

